

ZÁR VKA

A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.

Jan 1:5

Občasník
Datum vydání: 22. 9. 2024

Číslo: **60**/2024
Náklad: 100 výtisků

Obsah:

Úvodní slovo	4
Výměna trámů a prken pod zvonovou stolicí	7
Pouť do Bystrého	9
Moje dobrodružství v Polsku – 5 dní plných zážitků	10
Tatranské zápisky	12
Výlet do Vysokých Tater v Polsku 12. – 16. 8. 2024	22
Farní tábor 2024 – Vojtěchov	42
Domácí hospic Vysočina	45
Denní stacionář pro seniory v Bystrém nabízí služby obyvatelům Jimramova a okolí	46
Okénko pro děti	50
Kulturní okénko – tip na dobrou knihu, divadlo	53
Filip a Jakub apoštolové	55
20 zajímavostí o růženci	56
Růžencová modlitba	58
Modlitba růžence – důležité je začít	61
Růžencová modlitba	64
Modlitba růžence	66
Kdo by se tam modlil?	67
Růženec	67
Pompejská novéna	68

Matka Panna Maria	73
Čas naší Žárovky.....	74
Moudra a vtipky od Václava Zítky	75
Nadcházející akce	77

Úvodní slovo

Svátek Panny Marie Růžencové a modlitba růžence

Každým rokem 7. října slavíme památku Panny Marie Růžencové. Původ tohoto svátku je třeba hledat v 16. století. Tehdy byla Evropa ohrožována mohamedánskými Turky. V této situaci papež Pius V. vytvořil protitureckou námořní ligu, která se skládala ze Španělů a Benátčanů s přispěním papežského státu. K rozhodující bitvě došlo 7. října 1571 u řeckého přístavu Lepante. Během bitvy papež vyzýval celý katolický svět k modlitbě růžence. Růžencová bratrstva v Římě konala slavné průvody a zvláštní pobožnosti. Sám papež se s kardinály a Božím lidem shromáždil v bazilice Santa Maria Maggiore a modlil se za vítězství. Během dne papež najednou vstal a vyzval všechny, aby už děkovali za vítězství. Byl přesvědčen, že Panna Maria pomůže. Zvony v Římě se rozezněly na poděkování za odvrácení nebezpečí. Zpráva o vítězství přišla však později. Katolické vojsko odvrátilo útok odhodlaných Turků. Papež pak nařídil každoročně slavit 7. říjen jako památku Panny Marie Růžencové. Dříve tato památka občas nesla též titul Panna Maria Vítězná. Památka se nejdříve slavila jenom v Římě a od roku 1716, po dalším vítězství křesťanských vojsk nad Turky u Petrovaradina v Uhersku, se stala závaznou pro celou církev.

Už tradičně celý měsíc říjen je měsícem Panny Marie a také měsícem růžence. Modlitba růžence se v podobě, kterou známe dnes, šířila od 15. století především zásluhou dominikánů. Definitivní podobu růžence stanovil v roce 1569 papež Pius V. O důležitosti růžencové modlitby mluvili mnozí papežové. V naší době se snad nejvíce této modlitbě věnoval sv. Jan Pavel II., který v roce 2002 k původním patnácti tajemstvím růžence radostného, bolestného a slavného přidal ještě pět tajemství růžence světla.

Tento Svátý papež vyhlásil také Rok růžence (od října 2002 do října 2003) a napsal o něm nádherný apoštolský list Rosarium Virginis

Mariae (česky Růženec Panny Marie). Dovolte mi, abych zde připomněl jen několik myšlenek z tohoto dokumentu. „Růženec Panny Marie, který se vlivem inspirace Ducha svatého postupně vyvinul ve druhém tisíciletí, je oblíbenou modlitbou mnoha světců, která je doporučována učitelským úřadem. Ve své jednoduchosti a hloubce zůstává také (v tomto právě započatém třetím tisíciletí) modlitbou s velkým významem, jejímž posláním je přinášet plody svatosti.

Výborně se hodí k duchovní cestě křesťanství, ... jež je Božím Duchem povzbuzováno, aby „vplulo na širé moře“ (duc in altum!) a neustále hlásalo, ba „hlasitě volalo“ do světa, že Kristus je Pán a Spasitel, „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6), „cíl lidských dějin a bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace“. Modlitba růžence, svou povahou mariánská, je nicméně modlitbou plynoucí ze srdce orientovaného ke Kristu. Svými střídými prostředky vyjadřuje hloubku celého křesťanského poselství a je téměř jejich shrnutím. Zaznívá zde Mariina modlitba, její ustavičné Magnificat za dílo spasitelného vtělení, jež mělo počátek v jejím panenském lůně.

Křesťanský lid se tak vydává do školy Mariiny, v níž je přiveden ke kontemplaci krásy Kristovy tváře a zakoušení hlubin jeho lásky. Skrze růženec věřící čerpají hojnost milostí přijímaných takřka z rukou samotné Vykupitelovy Matky. Ani v dnešní temné době se nemusíme bát. Stejně jako naši předchůdci ve víře, i my se musíme opět vrátit k růženci a prosit Neposkvřěnou Pannu, aby nám přišla na pomoc a zahнала našeho nepřítele na útěk.“

Přeji vám, milí farníci, radost z růžencové modlitby a neustálé objevování její hloubky. Ať vás v tom doprovází Panna Maria Růžencová a četní svatí, kteří se s modlitbou růžence nikdy neloučili. Krásné podzimní dny přeje a ze srdce Vám žehná, o. Mariusz

Několik citátů papežů a svatých o růženci:

1. „Dejte mi armádu modlící se růženec a já dobudu svět.“ (bl. papež Pius IX.)
2. „Nejmocnější modlitbou je modlitba růžence.“ (sv. František Saleský)
3. „Někteří lidé jsou tak hloupí, že si myslí, že přežijí život bez pomoci Matky Boží. Milujte Pannu Marii a modlete se růženec, protože její růženec je zbraní proti zlu v dnešním světě. Všechny milosti, které nám dává Bůh, k nám proudí skrze Svatou Matku Boží.“ (sv. otec Pio)
4. „Stále odkládáte růženec na později, nakonec se ho nepomodlíte vůbec, protože usínáte. Pokud to jinak nejde, modlete se ho i na ulici, aniž by si toho někdo všiml. Navíc vám to pomůže být v Boží blízkosti.“ (sv. Josemaría Escrivá)
5. „Růženec je mocná zbraň, která zahání zlé duchy na útěk a chrání člověka před hříchem ... Pokud toužíte mít klid v srdci, ve svých domovech a ve své zemi, modlete se společně každý večer růženec. Nevynechejte jediný den a modlete se ho bez ohledu na to, kolik máte starostí nebo práce.“ (papež Pius XI.)
6. „Nejsvětější Panna dává modlitbě v těchto posledních časech, které žijeme, takovou účinnost, že neexistuje problém tak těžký, ať světský nebo duchovní, osobní nebo rodinný ..., který by se nedal vyřešit pomocí růžence. Říkám vám, že neexistuje takový náročný problém, který bychom nevyřešili modlitbou posvátného růžence.“ (sestra Lucia dos Santos z Fatimy)

Převzato z lifenews.sk, 28. března 2017 (o. Mariusz)

Výměna trámů a prken pod zvonovou stolicí

Po třech letech úsilí o získání dotace na výměnu trámů a prken podlahy pod zvonovou stolicí naší věže kostela, se letos v létě podařilo získat 100 tisíc Kč z Ministerstva kultury. Celá akce bude stát cca 212 tisíc Kč a musí být provedena, zaplacená a vyúčtovaná do konce roku 2024. Vlastní realizaci opět provede firma Tesařství Břetislav Kocián, která nám v předchozích letech provedla kompletní výměnu střechy na faře.

Pro informaci udávám posudek i vlastní řešení:

Posudek:

Konstrukce dřevěného patra je z jehličnatého tesaného dřeva, zabeďněna prkny, na kterých stojí zvonová stolice. Podlahové trámy jsou zazděny v kamenném zdivu. Při prohlídce bylo zjištěno

napadení stropních trámů dřevomorkou domácí. Krajní nejvíce napadený trám je u zdiva již zcela zbořený. Stávající dřevěné patro pod zvonovou stolicí je v havarijním stavu a hrozí zřícení zvonové stolice. Stropní trámy jsou napadeny dřevomorkou domácí z důvodu zavlhání kamenným zdivem a také z důvodu dřívějšího hojného výskytu dřevomorky v konstrukci krovu loď kostela. Zvonová stolice zatím nejeví známky napadení.

Návrh opatření:

Zdravotní stav posuzovaného dřevěného stropu je havarijní. V tomto případě doporučuji napadené stropní trámy i s bedněním vyměnit za nové dřív, než dojde k pohybu zvonové stolice. Při výměně stropních trámů doporučuji zachování stejných rozměrů jednotlivých prvků. Podlahová prkna budou demontována a nahrazena novými. Použité řezivo na výměny bude hoblováno. Opravený strop je nutné ošetřit impregnačním prostředkem proti dřevokazným škůdcům v bezbarvém provedení. Je potřeba dbát na to, aby bylo důkladně ošetřeno také zdivo v místě styku se stropním trámem a jeho okolí.

V současné době nemůžeme z důvodu bezpečnosti zprovoznit tři nefunkční zvony a je zakázán pohyb do věže. Vzhledem k tomu, že jsou ve věži antény na internet firmy PODA je toto při opravách porušováno. Po ukončení výměny trámů a prken podlahy bude naše věž opět přístupná, čehož určitě využijeme v dalším období k možnosti výstupu na věž při Noci kostelů či při Svátku Všech svatých. A rovněž oprava a zprovoznění dalších zvonů je výzvou pro další období.

Vzhledem k tomu, že za předchozí dva roky jsme proinvestovali cca 3 mil. Kč, musíme pro tuto akci zajistit náš podíl – tj. cca 112 tisíc Kč. Za každý dar budeme vděční. V případě zájmu vystavíme Potvrzení o poskytnutí daru pro odpočet ze základu daně z příjmu. Děkujeme!

Číslo účtu farnosti: 5912078399/0800

/Pavel Šikula/

Pouť do Bystrého

V sobotu 20. 7. se uskutečnilo tradiční putování poutníků ze sulkovecké farnosti na pouť k Panně Marii Karmelské do Bystrého. Účast byla letos až nečekaná, obvykle nás chodí asi 5, letos nás však bylo 14, další pak přijeli do Bystrého auty. Začali jsme v 15.00 požehnáním od pana faráře v kostele. Nedílnou součástí pouti je modlitba růžence. Už v kostele jsme se pomodlili první desátek růžence a vyrazili jsme. Vládlo příjemně teplé počasí, což nám zpříjemňovalo cestu. Další desátky jsme se pomodlili na cestě – u křížku pod vodojemem, na křižovatce, další u hraničního buku. Cestou lesem jsme museli překonávat spadlé stromy, ale zdárně jsme dorazili až do cíle. Poslední zastavení s modlitbou

desátku bylo na posezení za lesem u mlynáře nad rybníkem, po něm jsme se vydali přímo do kostela.

V Bystrém jsme slavili mši svatou a potom hurá na faru, kde pro nás bylo, jako vždy, připraveno bohaté pohoštění. V sobotu 7. 9., před sulkoveckou poutí, nám pak farníci z Bystrého jako každý rok návštěvu v hojném počtu vrátili, děkujeme.

/Josef Bárta ml./

Moje dobrodružství v Polsku – 5 dní plných zážitků

Den první

Ahoj deníčku,

dneska to všechno začalo!

1. den jsme vyrazili na cestu do Polska. Vyjžděli jsme už v 8 hodin ráno z Jimramova. Cesta byla dlouhá, ale přesto jsme stihli navštívit zajímavá místa. Naší první zastávkou bylo poutní místo Božího milosrdenství, kde jsme si prohlédli ostatky svaté sestry Faustiny. Atmosféra tam byla opravdu silná. Poté jsme se přesunuli do centra Jana Pavla II., což byl také moc zajímavý zážitek.

Den druhý

Dnes jsme měli aktivní den plný hor. I když jsme skokanské můstky viděli jen z auta, stále to byl fajn pohled. Náš hlavní cíl byl ale jinde – první vrchol, na který jsme se vyšplhali, se jmenoval Kondracka Przełęcz, dosáhli jsme výšky 1725 m n. m. Potom jsme se vydali ještě výš, až na Kopa Kondracka, což je 2005 m n. m. Nádherné výhledy! Cestou zpět jsme ještě navštívili poslední vrchol dne, z kterého jsem

mohli vidět krásné výhledy jménem Przełęcz między Kopami, který leží ve výšce 1499 m n. m. Bylo to vyčerpávající, ale nádherné.

Den třetí

Dneska jsme byli na plesech, a dokonce jsme viděli krásná čtyři jezera. Ten pohled byl neuvěřitelný, voda byla průzračná a okolní příroda naprosto kouzelná. To byl opravdu den plný krásných scenérií.

Den čtvrtý

Navštívili jsme trhy v Zakopaném – to bylo něco! Tolik stánků s místními dobrotami a řemeslnými výrobky, člověk by tam mohl strávit celý den. A také jsme prošli Kościelisko, vesničku – kde jsme bydleli. Je to klidné místo s malebnými výhledy.

Den pátý

Dnes už nastal čas vrátit se domů, ale cestou jsme ještě stihli pár zajímavých zastávek. První byla Spišská přehrada, odkud jsme měli krásný výhled na zámek Niedzica. A i když jsme se do zámku nepodívali, pan farář nám koupil výbornou míchanou zmrzlinu – vanilkovo-čokoládovou. Nakonec jsme se rozhodli místo plí vyzkoušet rafty, protože plťe byly volné až odpoledne. Jeli jsme asi 8 km po řece, až jsme dorazili do Lesnice. Bylo to skvělé zakončení naší cesty.

Bylo to pět krásných dnů plných nových zážitků a už teď se těším, až se sem zase jednou vrátím. Velký dík patří o. Mariuszovi za to, že nám tenhle výlet zprostředkoval a byl nám výborným průvodcem. Poděkování patří i řidičům a všem zúčastněným za příjemnou atmosféru, která nás provázela celým týdnem.

/Julie Havlíčková/

Tatranské zápisky

Sedím na skalnaté vyhlídce na místě s názvem Świstowe Siodło. Pode mnou je údolí s impozantním výhledem, Dolina Pięciu Stawów Polskich. Čas jako by zpomalil na minimum a mně je dobře. Jsem zde, v Polských Tatrách, těšení posledních měsíců je realitou a vím, že tento okamžik, tento obrázek, se mi tiskne hluboko do paměti. Ale hezky postupně.

Je pondělní ráno, poloprázdnou krosnu nakládám do auta (budu ji vůbec potřebovat?) a přejíždím do Jimramova. V kostele nás je pár, zahájení mši svatou ale беру s vděčností, trochu mě to uklidňuje před dlouhou jízdou za volantem. V evangeliu Petr chytá rybu, platí za sebe i za svého Mistra chrámovou daň. Po mši už zbytek účastníků stepuje před farou. Platíme otci Mariuszovi za zájezd. Poslední instrukce, rozdělení do aut a vyrážíme na cestu. Seznamuji se s osádkou svého auta. Na benzince už ostatní vybalují řízky, já se nACPávám štrúdem od své ženy. Českou republiku necháváme za sebou. Řídí se mi dobře, cesta je bez komplikací, jen před Krakovem to docela houstne a poslední kilometry se táhnou, nicméně mám dobrou společnost, o nudě nemůže být řeč. Vystupujeme u poutního místa Božího Milosrdenství. První splněný sen. Unesen z architektury poutní baziliky a urbanismu celého areálu (ano, moje architektonická dušička je ve svém živlu a nasávám každý detail), postupně přicházím ke kapli svatého Josefa. To už ale přestávám vnímat všechnu tu vnější krásu a přichází radost a pokoj. Dochází mi, že zde nejsem náhodou, ani jako nezúčastněný návštěvník, ale Boží Milosrdenství zde mám zakusit osobně...

Přicházíme k sanktuáriu Jana Pavla II. Už z dálky mě zaujalo přísně historizující pojetí. Zvonice jako z pohlednice z Benátek, strohý

centrálně uspořádaný chrám s důrazem na materiál a detail. Totéž uvnitř, ale ještě důsledněji. Rupnikovy mozaiky, které znám z tištěných publikací v reprodukcích o několika málo centimetrech, nyní vidím naživo zdobící stěny ve stonásobném měřítku. A když procházím podzemní část chrámu a labyrint kaplí kolem, to už se ztrácím v množství dojmů. Tohle budu dlouho vstřebávat.

Opouštíme Krakow a v podvečerním světle jedeme na jih. Dechberoucí panorama Tater je dalším dárkem dnešního dne. Střechy dostávají strmější spád a mnoho staveb je roubených. Přibývá penzionů a hotelů, atrakcí a reklamních poutačů. A tisíce lidí v ulicích. Zakopane. Míjíme centrum a přijíždíme na periferii do vesnice Kościelisko. Ubytování nacházíme v penzionu Hajduk. Skromný penzion vybavený starším, ale funkčním zařízením a nábytkem, v přízemí útulná restaurace, kde se postarají o naše žaludky. Tohle mi vyhovuje. Dorážím zbytek štrúdlu. Večer ještě podnikáme výpravu do samošky. Usínám a nevím o světě.

Budím se ve stejné poloze, v jaké jsem si lehl a pár vteřin mi trvá, než se zorientuji. Podobně ospalé obličejě potkávám u snídaně, ke které dostáváme ještě přiděl na den – láhev vody a dvě obložené housky. O. Mariusz říká, že s tím vystačíme i když nic dalšího kupovat nebudeme, tak to tak беру. Přejezd mikrobusem na místo začátku pochodu je pro mě taky novinka. Zorganizované je to skvěle. Žádné jalové kilometry po silnicích. A už rozcházím své natěšené nožky. Uvidím, jak budou vypadat na konci dne. Zatím jsme plní energie. Na cestě nejsme sami, vzhůru nás pochoduje souvislé procesí. Během přestávek se nám otevírají výhledy na panoramata hor, žasneme, fotíme a kocháme se. Postupně přitahuje. Kamenitý chodníček se mění ve schodiště. Stoupáme, jak komu dech a srdce zrovna dovolí a slunko už docela začíná pražit. Opalovací krém na sebe mastíme ve velkém.

V serpentínách vidím stoupat nahoru další stovky lidí, kteří krásně vybarvují trasu, po níž půjdeme. Kondracka Przełęcz (Kondratovo sedlo) - 1725 m n. m. - první a nejnáročnější výstup dnešního dne jsme zvládli. Ten výhled za tu námahu stál, to musím zdůraznit. Kousek od nás se tyčí vrcholek Wielki Giewont s velkým ocelovým křížem nahoře. My ale pokračujeme na opačnou stranu na vrchol Kondracka Kopa, který s výškou 2005 má být nejvyšším bodem dnešní výpravy. Společná fotografie na vrcholku zvětňuje tento okamžik a já se nemůžu nabažit pohledů na majestátní štíty Tater. Jaká síla tohle modelovala? Další úsek pokračuje jako hřebenovka. Ale rovinu zde nehledejte. Každých pár set metrů se mění okolní krajina, a i výhledy na stejná místa jsou pokaždé trochu jiné a nové. Druhá houska ve mně zmizela a vypadá to, že jsme v polovině dnešní trasy. Vody v horkém dni taky rychle ubývá, no, ještě to bude zajímavé. Zkousím, jestli nebudu mít štěstí a nespatřím někde v dálce medvěda nebo kamzíka. Ale ty zástupy turistů je asi moc nelákají. Třeba aspoň svišť? Smůla, zřejmě jsou to introverti. Zato člověk nachází spoustu toho, co by nechtěl. Mezi skalami občas vznikne mezera, kterou krásně proudí chladný vzduch. Výborná klimatizace. Jinak je bezvětří a solidně peče. “Hej kámo, už tam budem? Já už nedám ani kilometr...” slyším rozpravu dalších dvou členů výpravy. Štěpán s Martinem pobíhající po skalách mi vynahrazují pohled na kamzíky. Závěrečné stoupaní a jsme tam – Kasprowy wierch – 1987 m n.m.

Jednoznačně identifikovatelný podle stanic lanovek (kolejka lanowa) a meteostanice. Vydržel bych tady sedět a hledět do dálky ještě dlouho, ale to už se ozývá hlad a O. Mariusz velí do restaurace. S úlevou opouštím její vydýchaný interiér. Čeká nás sestup. Upřímně, z této fáze mám asi největší obavu, nejvíc si na ní dodělám nohy. Uvidíme, třeba to boty zachrání. Brzy své obavy opouštím, údolí

lemované klečí, množstvím modrých kvítků, snad hořců, vřesy a borůvčí, do toho krásné panorama a pramínky se skvělou vychlazenou vodou, kterou si napouštím do zásoby, úplně zaměstnaly moji pozornost. Trochu klamně působila jedna část cesty, kdy jsem nabyl dojmu, že už jsme celkem nízko, a tedy i blízko cíle dnešní výpravy. Otevřel se nám výhled, a já zjišťuji, že jsme ještě pěkně vysoko a daleko. Ujít to ujdu, nohy jsou zatím v pohodě, ale žaludek už protestuje. Zbývající kilometry mě už pohání vyloženě vidina večere. Zkousím odvést pozornost. Mimochodem ta modrá květina je skutečně hořec tolitovitý. To množství mě fascinuje. Tak a jsme v cíli – výchozí bod naší výpravy – Kužnice. Mikrobus nás veze “domů” a rovnou usedáme k večeri, bude už devět hodin. Ta je o dvou chodech – vydatná polévka a něco jako karbanátky s bramborem. Netradičně posypaných čerstvým koprem. Vnímám to jako vítanou obměnu stereotypních chutí, nicméně zejm. u mladších členů výpravy tato kombinace naráží. Z “koperku” se stává pojem a zřejmě bude některými ještě dlouho skloňovaný. No já si jej na brambory ještě někdy rád tajně nasypu. Den ukončujeme mší svatou, na kterou jsme se s Láďou vetřeli, když se Mariusz prorekl...

Dnes vstáváme o dost dříve než včera, je potřeba projet napříč Zakopané, to bývá kolem 8. hodiny zasekané, tak to musíme stihnout do půl osmé. Budík na šestou jako do práce, jen je víc na co se těšit. S překvapením zjišťuji, že těch pár hodin tuhého spánku na regeneraci po včerejšku stačilo. Přibaluji denní příděl do baťoahu a usedám do mikrobusu. Modlíme se společně desátek růžence + Ave Maria. Cesta zabere půl hodiny. Z parkoviště, kde nás pan šofér vysypal, směřujeme do údolí, na jehož konci nás čeká jezero Morskie oko. Lidé, kam člověk dohlédne, davy lidí směřují po asfaltové silnici k plesu. Kupodivu mi to nekazí dojem, беру to, jak to je a neřeším. Jak

pronikáme do údolí, je na co zírat, postupně se nám odhaluje panorama horských štítů obklopujících údolí. Občas plynulý tok lidí prořízne povoz tažený spřežením 2 koní, takový retro-eko-etno-bus, na kterém se veze cca 10 pasažérů a vozka v kroji. Paráda, ani mi není líto, že si nevezu zadek, dobře se na to dívá. Morskie oko nezklamalo, je to nádherný kousek přírody, který stojí za to vidět. V dálce nad ním je vidět vodopád, s malým průtokem, ale slušnou výškou. Pauza na sváču, společná fotka a jde se dál. Začínáme stoupat – a někteří protestovat. Asfaltku jsme nechali pod sebou a opět jsou tu známé kamenné schody. Jak vystupujeme nad údolí, nad jezerem se objevuje druhé pleso, které leží o 200 m výše a zespodu nebylo vidět. Nad ním se tyčí s výškou 2,5 km nejvyšší vrchol Polska – Rysy. V roklích na severní straně okolních štítů se tu a tam stále ještě drží sníh, uvažuji, zda po celý rok. Cestou nahoru mě čím dál víc zaměstnává borůvčí. V předklonu jsou jeho plody provokativně na dosah, navíc v takovém množství, že mám za chvíli modré nejen ruce, ale pravděpodobně i pusy, když vidím, že Anička s Pájou jsou na tom podobně. Po překonání suťového pole a několika serpentinách jsem konečně na vrchu. Sedím na skalnaté vyhlídce na místě s názvem Świstowe Siodło. Pode mnou je údolí... ale to už bych se opakoval. Zkoumám to údolí s jezery pod sebou, má jich být 5, vidím 3 a jedno drobné mezi nimi, ale to se asi nepočítá, zbývající 2 jsou za horizontem. O půl hodiny později stojím na břehu prvního z nich. Je docela horko, a tak bez váhání sundávám boty a smáčím chodidla v průzračné vodě, kupodivu není tak ledová, jak jsem čekal, naopak není o moc chladnější než Svratka v létě, nořím se po kolena a uvažuji, jestli to není ilegální, když jsem v národním parku. Nakonec mi to nedá a v trenkách lezu do vody celý. Čekám, kdy z davů kolem vyběhne nějaký dozorce parku narodowego a nasolí mi pokutu, ale nic takového se

nekoná. Připadám si jako Carter z filmu Než si pro nás přijde, když se zpovelněný v piksele od Chock full o'Nuts nechal pohřbít na posvátné hoře v Himalájích. Doufám, že jsem spácháním své koupele právě nevyhubil nějaký endemit žijící jen v tomto plese. Ještě nějakou chvíli zevlujeme na břehu a užíváme si horskou idylu. Pak míváme další pleso, další společná fotka a čeká nás sestup podél potoka, nebo možná řeky podle toho hukotu, který se ozývá údolím. Tak tohle mě dostalo! Po pár set metrech se nám odkrývá pohled na vodopád, který protéká těsně kolem nás, sestupujeme až k němu a já jsem jako v říši snů. Jeden fascinující pohled za druhým, a to jsem před chvílí myslel, že lepší už to být ani nemůže. O. Mariusz sice něco naznačoval, ale nečekal jsem, že to bude taková nádhera. Přetékám dojmy a nořím se do údolí. Slunce už na jeho dno nesvítí, ale ozařuje štíty nad ním a dodává mu nazlátlou pozdně odpolední barvu. Kleče a skály střídá les. Řeka zůstává, polyká další přítoky a mohutní. V plánu byla mše po cestě. V batohu nesu nezbytné liturgické potřeby. A jsem na lačno, ale nakonec padá rozhodnutí nechat mši na večer v penzionu. A tak spořádám zbývající housku. Poslední úsek je stejný, po kterém jsme ráno přicházeli. Jen lidé proudí převážně opačným směrem než dopoledne. Je tu spousta rodinek s malými dětmi. Tak už je to tady, stýská se mi po mé rodině. Píšu aspoň zprávu ženě, večer si zkusíme zavolat. Pajdáme do mikrobusu a na mě doléhá únava, nohy mi dřevění a těším se na večeři. Ta stojí za to. Opět vydatná polévka, dnes na kyselý způsob. A druhý chod s naší oblíbenou přílohou. To už někteří sabotují. “Bez koperku prosím” zní sborově od vedlejšího stolu. Mše svatá je krásnou tečkou za dnešním dnem. Jakým lepším způsobem vyjádřit vděčnost za tento den a to všechno, co jsem v něm prožil? Dnes je svátek sv. Maxmiliána Kolbeho, mého birmovacího patrona. A mně to do sebe všechno tak nějak zapadá. Chvála tobě, Kriste!

Dnes bude odpočinkový den. V Polsku je dnešní Slavnost Nanebevzetí Panny Marie slavena jako státní svátek. Navíc předpověď počasí hlásí déšť a bouřky, ačkoliv to tak zatím moc nevypadá. Dokonce přišla zpráva s výstrahou. My den začínáme mší svatou. Po snídani si vybíráme svačinový příděl – a stejně jako předchozí den si jej náš stůl patřičně obohacuje – u sousedního stolu vždy zůstal tác se šunkami a sýry téměř netčený, a tak to cpeme do našich housek. Poznámky o mrchožroutech nás nevyvádí z míry, kalorie jako kalorie. A frčíme mikrobusem na Gubałówku (1126 m), která je se svou výškou pod Tatrami jako směšný kopeček, no u nás by předčil i Velkou Sněžnou v Or. horách. Jedná se o hřeben na druhé straně města, s parádním výhledem na Tatry a Zakopane, na vrchol vede několik lanovek a je takovým zábavním parkem. Mezi četnými atrakcemi a stánky jako zjevení působí dřevěná kaple Matky Boží Růžencové. V davu lidí a konzumní atmosféře se necítím moc dobře a začínám být...no otrávený úplně ne, jen lehce přiotrávený. Ale vidím, že pro spoustu našich je to po předchozích túrách vítaná změna a během sestupu se mé chmury úplně rozplynou. Fotíme se na dolní stanici lanovky a začíná pršet. Žádný velký slejvák, příjemný letní deštík. Dnešní počasí mi vlastně velice vyhovuje. Máme rozchod v tržnici pod mostem, kupuji oscipek za 12 zlotých (má oštiepok nějaký český ekvivalent?) a těším se na kostel Svaté rodiny. Tam ale probíhá mše svatá, a tak měníme plán a jdeme do hospody. Taky dobré. Żywiec nealko je překvapivě docela chutné. Za hodinu a půl opouštíme posezení a přesouváme se na místo, kde právě probíhají farmářské trhy. Stánky plné všeho možného, lahůdky, uzeniny, sýry, rukodělné výrobky, pódium s kulturním programem, kde právě vystupuje nějaký folklórní soubor s lidovými tanci. Probouzí se vzpomínky, kdysi jsem v jednom takovém tančil. Vytržen z

nostalgických úvah se popohánění organizačním talentem otce Mariusze ocitáme zpět v kostele Svaté Rodiny. Tentokrát máme "šťěstí", že zrovna neprobíhá žádná mše. Vzhledem k dnešnímu svátku jich v každém kostele v Zakopaném probíhá několik, v hlavních dokonce snad 8. Dnes si postupně doplňuji obrázek o tomto městě. Penzionů je zde více než rodinných domů. A snad jsem neviděl dům, který by nenabízel "pokoje". Město má kolem 30 tis. obyvatel, no v současné chvíli bych tipoval, že se v něm a jeho okolí nachází několik set tisíc lidí. Je to pochopitelné, Polsko má hory de facto jen podél jižní hranice, Tatry jsou prakticky nejvýznamnější z nich, v Polsku žije bez mála 40 mil. lidí, a když se jen pár procent z nich rozhodne strávit dovolenou na horách, tak pak sem proudí statisíce, či spíše miliony za sezónu.

Dnes nás čeká ještě jedno významné místo. Cestou k němu také navštívíme další půvabný dřevěný kostelík, nad oltářem poznávám obraz Panny Marie Čenstochovské. Kostel sousedí se hřbitovem, na kterém jsou pochovány místní slavné osobnosti. Poplatek za vstup 3 zl. (necelých 20 korun) na hřbitov natolik pohoršil některé účastníky, že jej vypouštíme z itineráře. A jsme tu, Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej. Toto poutní místo si mě okamžitě získává. Opět je tu silné propojení s osobností sv. Jana Pavla II., kostel byl postaven na poděkování Panně Marii Fatimské za záchranu před atentátem. Nacházím své místo v kapli vedle kostela. Ticho a Matka Boží, Matka naše, maminka. Královno posvátného růžence, oroduj za nás! Procházím zahradou za bazilikou a odnáším si opět jako v Krakově pokoj a radost. V kostele končí mše svatá, a tak ještě nahlédnu dovnitř. Je nádherný. Nedokážu vyčíst všechnu vepsanou symboliku stavby, i tak je to pozoruhodné dílo, vedle Sanktuárií navštívených v Krakově

je přidávám na seznam poutních míst, která stojí za to navštívit znovu, snad budu mít někdy příležitost.

Usedám k večeři. Od vedlejšího stolu, který už tradičně kulturně obohacuje naše stolování, se dozvídám, že polévka je “megadobrá”. Rajska polévka s těstovinou skutečně není špatná, ovšem u druhého chodu nesmí chybět brambory s koperkem. Po večeři se scházíme ve společenské místnosti. Za těch pár dní naše nesourodá skupina vytvořila zajímavě pospolitý kolektiv. Hodnotíme v kroužku náš zájezd, který už míří do finále. Sdílení mi otevírá další perspektivu, jak vnímají tytéž věci ostatní lidé. Odnáším si pocit vděčnosti.

Ráno je trochu náročnější, večer byla ještě karetní partička a pak jsme na pokoji do noci diskutovali. Poslední snídaně a poslední houskový svačinový příděl, dnes dvojnásobný. Nakládáme věci do auta a míříme na ...východ? Ano, dnes nás čeká Pieniński Park Narodowy na hranicích se Slovenskem. První zastávkou je Niedzica, hrad vystavěný na skalnatém ostrohu dnes obklopeném přehradní nádrží. Procházíme po hrázi a jsme středem této dramatické krajiny, které vévodí dvojice hradů (na protějším břehu se tyčí hrad Czorsztyń) a dvojice přehrad – pod hrázi začíná druhá menší nádrž.

Přejíždíme na Slovensko. To je poznat i na architektuře. Naší příští zastávkou je Červený Kláštor. Zde začíná tečka za naším putováním. Jsme na místě, kde se máme nalodit na plť (dřevěná plavidla odpichovaná dvojicí slovenských krojovaných gondoliérů, kteří vám sice nezapívají, ale podají výklad všem místním) a sjet na nich krásný úsek Dunajce v této pozoruhodné krajině. Nevyšlo to, plť jsou rezervované až do 14. hodin. Bohužel. Ale můžeme jet na raftech. A to je nakonec nejlepší volba. Pronajímáme si 2 rafty, rozdělujeme se, já jsem jmenován kapitánem lodi. Vybral jsem nám kvalitního

kormidelníka (sebe) a spouštíme naše plavidlo (pro zjednodušení jej budeme nazývat raft A) na vodu, raft B (tím nechci říci, že by snad byl podřadnější, to je čistě rozlišovací označení – tedy béčko) se zpočátku potýká s drobnými potížemi dosáhnout požadovaného směru. Ale to už stojím v řece, protože náš raft (A) mezitím uvízl na mělčině. Posádku mám dobrou, pádluje coby jeden muž (konkrétně Ivo – ostatní přihlíží), cestou jsme si připsali jen pár karambolů – málem jsme potopili plť s polskou posádkou, protože jsme si špatně vyložili, když na nás volali “Uwaga! Uwaga!”, tak jsme na ně taky volali vodácké “Ahój!”. Průjezd kaňonem Dunajce a jeho peřejemi je těžko popsitelný zážitek. Některá místa, skály, hory, peřeje a jejich nové a nové kombinace, jsou skutečně impozantní, a to jsem měl za to, že po Tatrách už mě stěží něco nadchne. Přijíždíme do místa, kde zanecháváme své čluny a vyrážíme na cestu zpět – to samé, ale po cestě proti proudu a pěšky. Nakonec opět usedáme do mikrobuse, resp taxi, které nás veze zpět k autům. Pauza na svačinu, kávičku před cestou, zmrzku a jedeme. Nebudu vás už mořit všemi detaily o zpáteční cestě. Jednoho se ale ještě dotknu.

Míjíme Bielsko-Biała a před Těšínem auto začne ztrácet na výkonu, hůř táhne a výfuk hulí černý čoud. V Těšíně už je jasné, že máme problém. Co teď? V autě 4 další pasažéři, je pátek večer, máme šanci to dojet? A tak to odevzdávám Panně Marii. Prosím, přiveď nás v pořádku domů. Když se držím v rozumných otáčkách, není to tak špatné, jedu po dálnici sotva 90, ale jedu. Horší to je do kopce, ani nižší stupně, ani úprava otáček nezabrání hustému dýmu z výfuku. Za Olomoucí děláme pauzu, tankuji a stírám ze zadku tmavý povlak (ze zadku auta). Ještě aby mě zastavila policie, to by tak chybělo. Před sebou máme posledních pár kopců, stoupáme u Mohelnice, za

Třebovou, za Svitavami, a ještě před Poličkou, Bořiny, Korouhev, a už jsme v Jimramově. Velké díky Bohu a Panně Marii.

Všichni v pořádku doma. Loučím se se svými přáteli před farou a jedu domů. Z auta vytahuji poloprázdnou krosnu. Příště si sbalím do igelitky.

/Jenda Májek/

Výlet do Vysokých Tater v Polsku 12. - 16. 8. 2024

První den:

V pondělí ráno 12. 8. jsme zahájili náš společný výlet účastí na mši svatě v jimramovském kostele. Ještě před odjezdem nám otec Mariusz dal na výběr prohlídku historického centra Krakova anebo poutní místo Sv. Faustyny v Krakově. Nadpoloviční většina hlasovala pro poutní místo a věřte nám, byla to nejlepší volba.

Svatá Marie Faustyna Kowalska se narodila 25. srpna 1905 ve vsi Głogowiec chudým rodičům. Již jako osmileté dítě uslyšela osobní Boží pozvání pro řeholní život, které se jí vrylo hluboko do srdce. Toto rozhodnutí pověděla rodičům, ale oni byli zásadně proti. Faustýna se snažila Boží pozvání přehlušit. Ve svých životopisných vzpomínkách popisuje, jak spatřila trpícího Spasitele, když byla na tanečním parketu a snažila se tak nevnímat Ježíšova slova: „Jak dlouho tě mám snášet a jak dlouho mě budeš klamat?“ (Dn. 9) Od té chvíle se chtěla zasvětit pouze Ježíšovi. Své povinnosti a řeholní pravidla plnila s velkou odevzdaností a věrností. Z jejího osobitého charakteru vyčnívala přirozená, soustředěná a mlčenlivá povaha s přáním nezištné lásky.

Duchovně zcela zralá, mysticky spojena s Bohem, avšak fyzicky úplně vyčerpaná, zemřela v pověsti svatosti 5. října roku 1938 ve věku 33

let. 25. listopadu 1966 byly její ostatky přeneseny do klášterní kaple u svatyně Božího Milosrdenství v Krakově.

V roce 1968 byla kaple z důvodu hrobu služebnice Boží zapsána na seznam sanktuárií arcidiecéze krakovské. Do beatifikace spočívaly ostatky sestry Faustyny v původní rakvi. Nyní jsou uloženy na oltáři v sarkofágu, pod slavným obrazem Milosrdného Ježíše s nápisem Ježíši Důvěřuji Ti, který byl namalován Adolfem Hylou. Relikviář byl odhalen v den beatifikace řeholnice 18. dubna 1993.

Mezi blahoslavené ji zařadil papež sv. Jan Pavel II. 18. dubna roku 1993 a po zakončení kanonizačního procesu ji na Svatopetrském náměstí v Římě v neděli Božího Milosrdenství 30. dubna 2000 svatořečil.

obraz Božího Milosrdenství podle pokynů sv. Faustyny

Eugeniusz Kazimirowski, 1934

Foto 1. Svatyně Božího milosrdenství

Potom jsme navštívili **Sanctuary of the Divine Mercy – Svatyni Božího milosrdenství**, která je postavena ve tvaru lodě a uvnitř je oltář s obrazem milosrdného Ježíše a nápisem „Jezu, ufam tobie“, „Ježíši, důvěřuji Ti“, který pevně stojí nad celým světem uprostřed bouří, což zobrazují vlající větve u jeho nohou a kolem zlaté zeměkoule.

Foto 2. Oltář ve Svatyni Božího milosrdenství. Vlevo sv. Jan Pavel II. vpravo sv. Faustyna.

Poslání této prosté, ale statečné a pevně Bohu důvěřující sestry Faustyny spočívalo v těchto bodech:

- 1) *Hlásání pravdy víry zjevených v Písmu svatém o milosrdné lásce Boha ke každému člověku, i k tomu největšímu hříšníkovi.*
- 2) *V probuzení hnutí apoštolů Božího milosrdenství, které má za cíl vyprošovat světu Boží milosrdenství a usilovat o křesťanskou dokonalost v duchu evangelia dětinnou důvěrou v Boha a činnou láskou k bližním.*
- 3) *Vyprošování Božího milosrdenství praktikováním nových způsobů boží úcty, které Ježíš Faustynu naučil. Řekl: „Posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivinutím na své milosrdné Srdce“ (Dn. 1588). „Jsi*

sekretářkou mého milosrdenství; vyvolil jsem tě pro tento úřad v tomto i v budoucím životě (Dn. 1605), (...) abys duším dávala poznat mé veliké milosrdenství, které k nim mám, a vybízela je k důvěře v propast mého milosrdenství“ (Dn. 1567).

Způsoby rozšiřující úctu k Božímu Milosrdenství jsou následující:

Obraz Božího Milosrdenství s nápisem: „Ježíši, důvěřuji Ti“

Svátek Božího Milosrdenství o první neděli po Velikonocích

Korunka k Božímu Milosrdenství a modlitba v hodině Milosrdenství

Neméně krásná jsou zaslíbení, která obdržela sestra Faustyna pro ty, kteří se budou modlit dnes všeobecně známou Korunku k Božímu Milosrdenství. „Kdokoliv se ji bude modlit, pozná Boží Milosrdenství v hodině své smrti. Kněží je budou podávat hříšníkům jako poslední záchranu“ (D 687). „Lidstvo ke mně přibližuješ modlitbou té korunky“ (Dn. 929). „Duše, které se tuto korunku budou modlit, zahrne mé milosrdenství v životě, ale zvláště v hodině smrti“ (Dn. 754), řekl jindy Ježíš.

Jsou zde ještě dva prvky kultu Božího Milosrdenství. Prvním je svátek Božího Milosrdenství, o kterém Ježíš řekl sestře: „V ten den jsou otevřeny poklady mého milosrdenství, vylévám moře milostí na duše, které se přiblíží k prameni mého milosrdenství“ (D 699).

Druhým je Hodina Božího Milosrdenství. Rok před svou smrtí obdržela sestra Faustyna Kowalská od Spasitele zvláštní úkol: šířit úctu k hodině jeho smrti, modlitba se má konat o třetí hodině odpoledne. „V tu hodinu si vyprosíš všechno pro sebe a pro své drahé. Ta hodina se stala milostí pro celý svět – milosrdenství zvítězilo nad spravedlností.“

Do dalšího bodu našeho putování jsme šli parkem a kolem starého hřbitova, kde došlo k velkým znamením. Naším cílem byla **Svatyně svatého Jana Pavla II.**

Foto 3. Socha sv. Jana Pavla II. před hlavním vstupem do svatyně

Ve spodních patrech svatyně je centrální oltář, v němž jsou uloženy ostatky Jana Pavla II. (na foto 4. osvětlený prostor pod deskou oltáře), na klekátku modlící se otec Mariusz.

Foto 4. Centrální oltář ve Svatyni sv. Jana Pavla II.

Svatyně je bohatě a vznešeně zdobena mozaikami od kontroverzního architekta Rupnika. V každém výklenku jsou výjevy z Bible, Starého a Nového zákona, například Adam a Eva v ráji, Noemova archa v bouři, Zvěstování Páně, Jan Křtitel, poslední večeře Páně a mnoho dalších. Nachází se zde téměř vše, co souvisí se sv. Janem Pavlem II., např. sutana s krví z doby atentátu 13.5.1981, také originál náhrobní desky převezeno z Říma do Krakova.

Foto 5. Sutana sv. Jana Pavla II.

Foto 6. Náhrobní deska

Večer kolem 18. hodiny jsme vyrazili z Krakova do místa našeho ubytování penzion Hajduk obec Kiry na předměstí Zakopaného. Nejdříve nás vyděsilo, že v penzionu nikdo nebyl, ale jakmile přijel otec Mariusz, tak jsme byli zachráněni, věděl, komu zavolat a vše potřebné domluvil a zajistil, rozdělil nás do pokojů. Po celodenním putování jsme mohli konečně ulehnout a nabrat síly na další den.

Druhý den: úterý 13. 8.

Hned ráno po snídani měl otec Mariusz zajištěný malý autobus, který nás přiblížil k úpatí hor do Kužnice 1014 m.n.m, tím jsme ušetřili tříhodinovou pěší chůzi. V Kužnici jsme se společně pomodlili a v 9:15 vyrazili po modré turistické značce směr Polana Kalatówki do odpočívadla Hala Kondratowa 1333 m, kde jsme nabrali síly na další výstup k nejznámějšímu vrcholu Giewont 1894 m.n.m.

Foto 7. Hala Kondratowa

Ve 12:20 jsme byli na rozcestníku Kondracka Przelec 1725 m, což bylo 40 minut od vrcholu Giewont, na který jsme nakonec nešli, protože posledních 400 m pod vrcholem je zajištěná cesta po řetězech, na to jsme neměli potřebnou výbavu a byly tam velké fronty lidí. Dali jsme si svačinku, udělali několik fotek a vyrazili jsme k dalšímu rozcestníku Kopa Kondracka 2005 m, nejvyšší vrchol naší cesty. Pohledem do krajiny jsme viděli drobné, bílé cestičky vedoucí horskými masívy. Tam někde dole jsme byli před třemi hodinami, a teď tak vysoko. Jednou z těch cest jsme se po hřebeni vydali dále. Bylo vidět jak na slovenskou, tak i na polskou stranu Vysokých Tater, vše jako na dlani, a tak vysoko, při pohledu dolů ze srázu občas i mrazilo a lechtalo u žaludku, ale stálo to za to.

Foto 8. Kondracka Przelec

Asi po dvouapůlhodinové hřebenovce jsme dorazili na Kasprowy Wierch 1987 m, takže stále ve výšinách. Při pohledu do dále na hřebeny hor jsme viděli další návštěvníky putující po nejvyšších

vrcholcích hřebenů, tito lidé byli tak malí, jako mravenečci a v zástupu za sebou vytvářeli šňůru lidských těl, která zdobila hory jako korálky. Byl to úchvatný pohled a člověk si uvědomí, jak je drobný, zranitelný, ale také jak svým chováním zraňuje přírodu kolem sebe.

Následoval sestup terénem a po kamenitých schodech k rozcestníku Przelec z miedzy Kopami 1499 m, kam jsme došli kolem 19 hodiny, ještě nás čekal sestup dalších více než 450 horometrů strmým terénem dolů do Kuźnice 1014 m. Dorazili jsme kolem 20. hodiny na zastávku našeho malého autobusu. Vyčerpaní, ale zároveň spokojení a šťastní, že jsme všichni ve zdraví zvládli ujít cca 25 km náročným horským terénem, jsme nastoupili do autobusu. O hodinu později jsme usedli k večeri v našem penzionu. Na závěr dne byla večerní mše svatá a plán na další den, cíl bylo ranní překvapení, ale čas odjezdu byl jasný, ráno po snídani v 7:00. Tak honem spát....

Třetí den: středa 14. 8.

Vstávání v 6 hodin bylo náročné, ale jak nám vysvětlil otec Mariusz, tak to bylo nezbytné, abychom byli včas v našem další cíli, což bylo Mořské oko 1395 m.n.m s rozlohou téměř 35 ha, max. hloubkou 51 m a s objemem vody 9,9 milionů metrů krychlových. Jezero vzniklo už někdy v době ledové před tisíci roky, voda je tak čistá, že je vidět do hloubky 15 m. Mořské oko není jediné jezero v dolině Rybiego Potoku, jsou zde další skvosty jako Czarny Staw (Černé jezero) pod Rysami a Dolina pieciu stawów polskich (Dolina pěti polských jezer). Mořské oko navštíví denně tisíce turistů, třeba i s malými dětmi v kočárku, takže na každém odpočívadle vzdáleném 20-30 minut chůze byly toalety, jediné štěstí, jinak si nedovedeme představit, jak by to po cestě vypadalo.

Poslední parkoviště v Národním parku, kam ještě mohl autobus zajet, bylo více než hodinu cesty od ubytování a již kolem osmé hodiny ranní se všechna parkoviště plnila auty, neskutečně velké davy lidí mířily po asfaltce k Mořskému oku. I my jsme po zakoupení vstupenky v 8:15 vyrazili, po dvou hodinách jsme byli u rozcestníku.

Foto 9. Rybí potok po Mořským okem

Cesta k Mořskému oku a zpět by trvala ještě hodinu, vzhledem k plánovanému okruhu bychom to nestihli, takže po občerstvení jsme zamávali k Mořskému oku a vyrazili k Dolině pěti jezer. Otec Mariusz věděl proč, na fotce je osvícen paprsky prozřetelnosti, asi to není náhoda.

Cesta byla opět kamenitým terénem, výstupy po kamenech, místy s propletenými kořeny borovic, listnatých stromů, ale hlavně nádherně modré hořce, které lemovaly cestu k dalšímu vrcholu.

Foto 10. Mořské oko a Hořec

Asi tak po dalších dvou hodinách výstupu se nám otevřel fascinující pohled z výšky na Dolinu pěti jezer, tam dole na břehu prvního jezera byla chata a náš další cíl. Téměř neuvěřitelné, že bychom měli sestoupit po těch tenkých bílých cestičkách.

Foto 11. Dolina pěti jezer v pozadí

Ano, někteří si sáhli na dno svých sil, ale odměna v podobě ochlazení nohou v Předním jezeru (Przedni Staw) byla k nezaplacení. Odvážní si i zaplavali.

Foto 12. Osvěžení v Dolině pěti jezer

V blízkosti jezera v restauraci jsme se občerstvili, trochu relaxovali, nabrali sílu a vyšli jsme po hřebeni k Dolina Roztoki s vodopády, které nás doprovázely cestou dolů do stanoviště autobusů. Tentokrát nebyl sestup tak náročný, ale dlouhý, celkově jsme ušli za den asi 27 km. Šťastní, že jsme to zvládli, nikomu se nic nestalo jsme zakončili den večerní mší svatou.

Čtvrtý den: čtvrtek 15. 8.

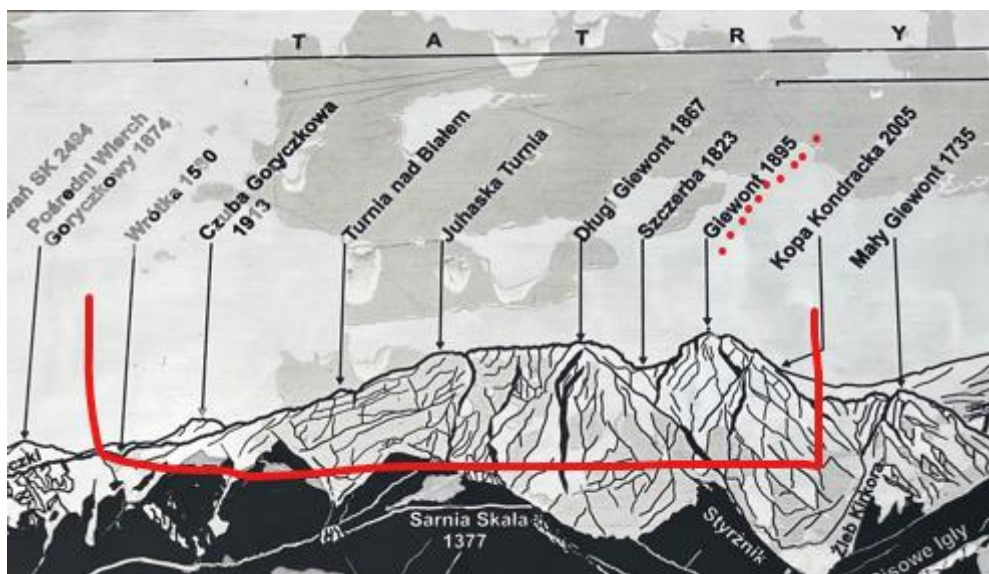
Tento den byl zaslouženě odpočinkový, ale ne zas tak moc. Ráno po slavnostní mši svaté a po snídani jsme vyjeli autobusem na stanoviště lanovky Gubalówka 1120 m.n.m nad městem Zakopané, kde jsou krásné výhledy na všechny vrcholky Vysokých Tater z polské strany.

Foto 13. Stanice lanovky Gubalówka

Hlavně vrchol Giewont 1895 m, který je považován za polskou národní horu. Podle místních legend je to zakletý zkamenělý spící rytíř, který bdí nejen nad Zakopaným, ale i nad celým Polskem a probudí se, až bude hrozit nebezpečí, obdobně jako u nás Blaničtí rytíři.

Hlava rytíře s vrcholem Giewont a 15 m vysokým železným křížem, dolina Szczarba je krk a pak navazující hrudník doleva. Kdo tam vidí spícího rytíře, má štěstí.

Po krásných výhledech následoval sestup do Zakopaného, spěchali jsme, už z toho důvodu, že v dále byly vidět bouřkové mraky. Dole ve městě jsme udělali společnou fotku a poděkovali modlitbou za příznivé počasí, jak jsme procházeli místními trhy, po chvíli se rozpršelo. Naštěstí jsme mohli využít pohostinnosti restaurací na pěší zóně v Zakopaném, déšť přešel a my jsme navštívili nejstarší dřevěný kostel a další památky města.

Foto 14. Farmářské trhy Zakopané

Na závěr dne jsme navštívili kostel Sanktuarium Matki Bozej Fatimskiej, kde probíhala mše svatá, byl totiž státní svátek Nanebevzetí Panny Marie. Většina kostelů, chrámů a kaplí v Polsku je zasvěcená Panně Marii nebo Janu Pavlu II., jsou neuvěřitelně krásně vyzdobené a udržované.

Foto 15. Interiér kostela a sousoší před kostelem

Pátý den: pátek 16. 8.

Brzy ráno se loučíme s našimi štedrými hostiteli v penzionu Hajduk a vyjždíme už zase svými vozy do Národního parku Pieniny. Po cestě krátká zastávka na vodní přehradě Zapor Niedzice s výhledem na historický hrad a poslední možností zakoupit regionální polské sýry. Mládež dostala od pana faráře zmrzlinu za statečnost a vytrvalost.

Foto 16. Vodní přehrada Zapor Niedzice

Kolem 11. hodiny jsme přijeli do Červeného Kláštera, kde jsme měli v plánu se plavit na typických dřevěných lodích "pltích" po řece Dunajec. Jaké to překvapení? Lodě budou volné až odpoledne ve 14 hod. Ale otec Mariusz opět situaci zvládl, místo lodí objednal rafty. Po krátkém šoku a prvotních obavách, že někteří nikdy nebyli na raftu, jsme se oblékli do záchranných vestiček a s nadšením, ale i malým strachem, vypluli.

Foto 17. Raft pod vedením otce Mariusze

Otec Mariusz kormidloval a vedl raft, jako pomocné síly pro pádlování měl u sebe mládež, za kterou nesl odpovědnost. Myslím, že to zvládli bravurně a mládež má nezapomenutelný zážitek a novou vodáckou zkušenost.

Bylo to prostě báječné, a to díky rozmanitosti členů výpravy, modlitbám na našich cestách, i díky modlitbám farníků, kteří nemohli jet s námi a po celou dobu na nás mysleli. Velké díky patří otci Mariuszovi za organizaci a stále vlídný přístup, i když jsme někdy reptali, byli jsme unavení a protivní. Ale jak se říká, utrpení očišťuje

duši. Odpoledne jsme vyjeli pomalu k domovu a kolem 23. hodiny jsme šťastně přijeli, pomodlili jsme se před farou v Jimramově a rozloučili s krásným pocitem v srdci. Bohu díky.

/Pavla Kostková, úryvky z deníku sv. Faustyny, data Wikipedie/

Farní tábor 2024 – Vojtěchov

I letos se uskutečnil letní tábor pro děti a mládež naší farnosti. Tento rok s jednou podstatnou změnou, že zázemí nám neposkytla opuštěná fara, ale využili jsme klasický tábor bystrčických skautů ve Vojtěchově. Změna to byla opravdu velká a myslím, že odradila některé malé táborníky, kteří s námi minulý rok byli ve Sněžném.

Museli jsme si zvyknout na menší komfort, co se týče ubytování, hygieny, kuchyně a dalšího vybavení. Některé věci jsme museli oželet úplně. Ale jak se ukázalo, na prožitky, zábavu a celkový táborový život to nemělo žádný vliv. Možná

v některých směrech to bylo více dobrodružné, a vyzkoušeli jsme si tak pravou divočinu, která pro nás chtěla více odříkání a přizpůsobení se nestandardním podmínkám, a to má také něco do sebe.

Tábor se nesl v duchu Divokého západu a na toto téma byly připraveny všechny soutěže a volnočasové aktivity. Proběhly všechny

standardní činnosti od budíčku, rozsvičky, her, soutěží, koupání, výletů, pochodů, až po stezku odvahy. Osazenstvo tábora čítalo cca 30 účastníků plus pomocný personál, který se staral o výbornou kuchyni. I když táborová kuchyň neumožňovala plně rozvinout kuchařskou pestrost, hlady jsme nestrádali!

I na duchovní stránku bylo pamatováno. Společná modlitba a uvědomění si Boží přítomnosti se stalo každodenním prožitkem. Neboť, jak říká Pán Ježíš u evangelisty Matouše: *“Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich”*. A nás bylo více než 30, takže přítomnost Boží byla o to více znásobena a plného prožitku se nám dostalo při slavení nedělní liturgie přímo v táboře. Otec Mariusz odsloužil mši sv. v podmínkách tábora, což se stalo milým zakončením, a hlavně korespondovalo s celkovým prožitkem tábora. Celý průběh liturgie měl pro nás jiný duchovní rozměr a za to jsme byli všichni moc rádi. A umocnilo to tak celkový dojem ze slavení eucharistie. Bylo to jiné, než jak to známe z klasické mše v kostele a tento nový prožitek zůstane v naší mysli na celý život. Vždyť komu se podaří prožít nádherný týden plný vzájemného porozumění a lásky dávané najevo mezi sebou samými, ale hlavně našemu Pánu, a to společně se skupinkou lidí, která se vytvořila pro tento táborový týden a která se spolu za těch sedm dní sžila jako jedna rodina. Není proto divu, že poslední den byl vlastně, co do duchovního prožitku, ten nej. Byl ale zároveň i nejsmutnějším, protože jsme si uvědomovali, že to krásné končí a že se budeme muset rozejít do svých domovů. U některých byly i slzičky, ale to je vlastně dobře. To je zároveň i důkaz toho, že jsme prožili něco jedinečného, ale hlavně, že to budeme chtít prožít za rok znovu. Zase se sejít a vytvořit tak skupinku ne tří, ale třiceti a více dětí a mladých. Vždyť Pán je

uprostřed nás, je mezi námi, my všichni jsme zde byli shromážděni v jeho jménu. A za to Mu budiž chvála.

Chvála ať je projevna všem, kteří se účastnili, organizovali, pomáhali, nějak přispěli, kteří se za nás a s námi modlili. Bůh vám žehnej. Kamarádi táborníci, za rok to zase někde společně rozjedeme, už teď se moc těším.

/Áďa Chládková/

Domácí hospic Vysočina

Každý člověk jde jako poutník životem, jde po své cestě, která je jednou rovnější podruhé zase klikatější, někdy se člověku jde lehce, jindy musí zdolávat různé překážky, ale jednoho dne zajisté každý dojde až ke svému úplně poslednímu úseku cesty životem. Nikdo z nás však neví, kdy se tak stane a jak dlouhý tento úsek bude a v jaké kondici člověk bude, aby ho důstojně zvládl. Zvláště, když se s přibývajícím věkem a se zvětšující se vzdáleností, kterou už člověk na své pouti urazil, začnou přidávat k jeho putování i nemoci, které mu to všechno ztěžují. K tomu, aby ten poslední úsek cesty, který člověku zbývá, prošel v důstojnosti, s podporou blízkých, s co nejmenším utrpením, s pocitem přijetí a smíření, existují společnosti, které nabízejí pomoc a poskytují domácí hospicovou péči nevléčitelně nemocným.

Jednou z těchto společností je i Domácí hospic Vysočina, o.p.s. v Novém Městě na Moravě.

Co domácí hospic nabízí?

Prostřednictvím terénních služeb nabízí kompletní nepřetržitou péči o rodiny, které se rozhodly postarat doma o svého umírajícího člena. Speciálně vyškolený personál dohlíží na zdravotní stav nevléčitelně nemocného, zajistí veškeré léky a zdravotnický materiál, pomáhá např. s vyřízením dávek na úřadech, nabízí psychologickou pomoc, či možnost zdarma si zapůjčit zdravotnické a polohovací pomůcky. Hospic také nabízí pomoc a podporu po úmrtí.

Nedílnou součástí této péče je duchovní péče, která je poskytována nemocným, a která pomáhá řešit duchovní problémy pacienta či jeho rodiny, jako jsou např. pocity zoufalství, utrpení a viny, či potřeba odpuštění. Tuto službu duchovní péče vykonávají kaplani a také laici, kteří byli profesionálně připraveni v oblasti poskytování tohoto druhu péče.

Nebojme se tedy říci si o pomoc.

Bližší informace o hospicu najdete na jeho webových stránkách: (<https://www.hospicvysocina.cz/>).

Ježíš Kristus říká: Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte ve mne! Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít navěky.

(srv. Jan 11,25. 14,1)

/Jana Novotná/

Denní stacionář pro seniory v Bystrém nabízí služby obyvatelům Jimramova a okolí

1. Jak byste přiblížila lidem, co je Denní stacionář? Občas se mluví o tom, že je to „školka pro seniory“.

Je zdánlivě je mezi školkou a stacionáři podobnost. Denní stacionář má jiné cíle než školka pro děti, jiné metody práce, jiný přístup, jinak proškolený personál.... Stacionář je určen zejména seniorům, ale také dospělým s chronickým onemocněním nebo zdravotním postižením. Klienti do stacionáře docházejí (nebo je vozí rodina, pracovnice stacionáře či jiná služba) na dohodnutý časový úsek dne. Ve stacionáři mají zajištěnou potřebnou dopomoc v oblastech, které sami již plně nezvládají. V tuto dobu může rodina

nebo jiná pečující osoba pracovat nebo si jen odpočinout a vyřídit své záležitosti. Klient se ve stacionáři setkává s dalšími lidmi, účastní se programu a nabízených aktivit. Program ve stacionáři je zaměřen na podporu osob, udržení jejich schopností a dovedností, prevenci osamělosti. Ke každému z klientů přistupují pracovníci individuálně.

Stacionář má sloužit celému území přibližně do 20 km od Bystrého všemi směry. Není omezen bydlištěm.

2. Mám maminku na vozíku, hodně času je doma sama. Je stacionář místo, které by mohla navštěvovat? Jak o ní bude postaráno?

Invalidní vozík není překážkou, prostory jsou plně bezbariérové. Stacionář je určen právě osobám, které vzhledem k pohybovému či jinému omezení potřebují pomoc a péči druhé osoby, nebo nemohou zůstat sami ve své domácnosti (potřeba péče, vlastní bezpečí a režim dne - např. při syndromu demence) v době, kdy je pečující v zaměstnání nebo se osoba cítí osaměle a nemá dostatek kontaktů. Pracovnice stacionáře je osobě nablízku a pomůže v běžných situacích (oblékání, pohyb, hygiena, stravování, ...), zajistí podporu během celé návštěvy ve stacionáři.

3. Když bude klient ve stacionáři celý den, jak to u vás funguje s jídlem, pitím a podobně?

Vše závisí na dohodě s klientem. Je možné si přinést vlastní jídlo a pítí na celý den (svačina, pítí, oběd). Pokud si klient donese vlastní kávu, čaj, šťávu, ... je vše označeno jeho jménem a užívá to jen on sám. Dovož oběda může být také zajištěn komerční firmou. Pracovnice na přání klienta zajistí i drobný nákup (svačina, sladkost ...). Pracovnice pomůžou jídlo ohřát, připravit, dle potřeby klientovi dopomohou s příjmem jídla a pítí. Pracovníci dbají na pravidelný pitný režim klientů.

4. Tráví klienti celý čas ve stacionáři nebo nabízíte i jiné možnosti? O jaké aktivity mají klienti největší zájem?

Program ve stacionáři je různorodý. Pokud to počasí dovolí, probíhá procházka nebo se tráví čas na zahradě stacionáře. Pracovnice připravují program tak, aby byl pestrý a aby se aktivity měnily s ohledem na zájmy a složení klientů. V průběhu roku máme v plánu podniknout i nějaký výlet. Úspěšné jsou aktivity na procvičování paměti, čtení, vyrábění, procházky. Klienti jsou často překvapeni, co vše zvládnou vyrobit, co vše si pamatují. Aktivity jsou skupinové ale i individuální, snažíme se o to, aby byl program klientovi tzv. “ušit na míru”.

5. Kde stacionář najdeme a funguje každý den?

Stacionář se nachází v Bystrém na adrese Na Podkově 68. Do prostor budovy stacionáře, který je ve 3. patře, se dostanete výtahem. Stacionář funguje ve všední dny od 6.30 do 15.30. Možnost docházky do stacionáře je denně, nebo pouze v některé dny a časy, vždy dle předchozí domluvy.

6. Jak pomůžete klientovi se do stacionáře dostat?

Klienta přivezeme a odvezeme naším autem. Nyní nabízíme pro osoby s bydlištěm do 20 km od Bystrého dopravu do stacionáře a zpět bezplatně. Odvést můžeme i klienta na vozíku.

7. Jak mají zájemci o službu postupovat?

V případě zájmu zavolejte na naše telefonní číslo a dohodněte si schůzku se sociální pracovnící, která vám řekne všechny podrobnosti. Následně můžete stacionář navštívit a podívat se, jak to u nás vypadá. Pobyt si můžete jednou vyzkoušet a teprve potom se rozhodnout, zda vám vyhovuje. Pokud potřebuje službu domlout rodinný příslušník, je postup úplně stejný. Často se stává, že je to právě on, kdo je prvním iniciátorem zajištění sociální pomoci.

Službu Denní stacionář realizuje organizace DOMOV Bystré, o.p.s., která kromě stacionáře nabízí Pečovatelskou službu v těchto obcích: Nyklovice, Sulkovec, Ubušíněk, Rovečné, Velké Tresné, Věstín, Dalečín.

Denní stacionář je sociální služba, která přispívá k tomu, aby mohli lidé žít a dožít doma. Stacionář zajišťuje potřebnou péči během dne. Jeho výhodou je skupinová i individuální práce s klientem.

Stacionář je vhodný i pro klienty se syndromem demence.

Kontakt: **Denní stacionář Bystré**, Na Podkově 68, 569 92 Bystré, tel.: 722 358 855, vedoucids@domovbystre.cz.
www.domovbystre.cz

Pečovatelská služba, Školní 453, 569 92 Bystré, tel: 734 779 283, vedoucips@domovbystre.cz. www.domovbystre.cz

/Marie Štouračová/

Okénko pro děti

Ahoj holky a kluci,

prázdniny utekly jako voda a máte před sebou nový školní rok. Snad jste si o prázdninách odpočinuli a zažili spoustu krásných chvil. V tomto čísle Žárky si povíme něco o modlitbě růžence. Pokud by se Vám někdy v průběhu školního roku stalo, že snad budete mít hodně starostí, ať už se školou nebo s něčím jiným, můžete se naučit růženec modlit a odevzdat své problémy a jejich řešení Panně Marii, ta Vám s tím určitě velice ráda pomůže.

Marie Havířová

Blíží se měsíc říjen a jestlipak víte, že právě říjen a také květen jsou měsíce růžence? Jak takový růženec vypadá, to asi většinou znáte, ale možná se ho neumíte pomodlit a možná neznáte všechna jeho tajemství.

Dalo by se říci, že modlitba růžence je vlastně takové rozjímání s Pannou Marií nad událostmi z Ježíšova života. Začínáme vyznáním víry a dále se pak střídají modlitby Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otcí. Růženec se dělí na desátky, což je vždy deset modliteb Zdrávas Maria, kdy po slovech "...plod života tvého Ježíš" vkládáme různá tajemství. Velkým pomocníkem při této modlitbě nám jsou právě korálky na růženci, pomocí nichž se nám lépe počítají jednotlivé části této modlitby.

Nemusíte se hned všechna růžencová tajemství naučit nazpaměť a modlit se úplně celý růženec, ale bylo by skvělé, kdybyste se každý den nebo aspoň občas pomodlili třeba jen jeden desátek. Ten můžete klidně počítat i na prstech. Dětská modlitba má velké účinky a i sv. Pio řekl, že: „*Když se milion dětí pomodlí růženec, svět se změní.*“

A jak se růženec modlit?

- Udělej znamení kříže a pomodli se **Věřím v Boha**
- Pomodli se **Otče náš**
- Pomodli se **Zdravas, Maria** a za slovem **Ježíš** řekni „**v kterého věříme**“
- Pomodli se **Zdravas, Maria** a za slovem **Ježíš** řekni „**v kterého doufáme**“
- Pomodli se **Zdravas, Maria** a za slovem **Ježíš** řekni „**kterého milujeme**“
- Pomodli se **Sláva Otci**
- Pomodli se **Otče náš**
- Modli se „desátek“, tedy desetkrát **Zdravas, Maria**
- Pomodli se **Sláva Otci** a přidej fatimský dodatek – *Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.*
- Pomodli se **Otče náš**
- Pomodli se další desátek, a tak postupuj až na konec
- Pomodli se **Zdravas, Královno**
- A ještě: *Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. Bože, Tvůj jednorozenný syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.*
- Udělej znamení kříže

Během desátků můžeš přemýšlet o jednotlivých tajemstvích.

Radostný růženec

- 1) *Ježíš, kterého jsi z Ducha svatého počala.*
- 2) *Ježíš, s kterým jsi Alžbětu navštívila.*
- 3) *Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila.*
- 4) *Ježíš, kterého jsi v chrámě obětovala.*
- 5) *Ježíš, kterého jsi v chrámě našla*

Růženec světla

- 1) Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu.
- 2) Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc.
- 3) Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání.
- 4) Ježíš, který na hoře Proměnění zjevil svou slávu.
- 5) Ježíš, který ustanovil Eucharistii.

Bolestný růženec

- 1) Ježíš, který se pro nás krví potil.
- 2) Ježíš, který byl pro nás bičován.
- 3) Ježíš, který byl pro nás trním korunován.
- 4) Ježíš, který pro nás nesl těžký kříž.
- 5) Ježíš, který byl pro nás ukřižován.

Slavný růženec

- 1) Ježíš, který z mrtvých vstal.
- 2) Ježíš, který na nebe vstoupil.
- 3) Ježíš, který Ducha Svatého seslal.
- 4) Ježíš, který tě, Panno, do nebe vzal.
- 5) Ježíš, který tě v nebi korunoval.

Kulturní okénko – tip na dobrou knihu, divadlo

Ke dnešní nabídce knihy mě inspirovalo téma tohoto čísla Žárovky.

Jedná se o autobiografii vizionářky z Medžugorje, Mirjany Soldo, s názvem MARIINO SRDCE ZVÍTĚZÍ, kterou vydalo nakladatelství Paulínky.

Mirjana se narodila 18. 3. 1965 v Sarajevu. S Medžugorií ji spojovali příbuzní, ke kterým jezdila na prázdniny. V 16 letech se jí naprosto obrátil život, když spolu s dalšími 5 dětmi spatřila Gospu /Pannu Marii, dále jen P. M./. Dle jejích slov po 1. zjevení poznala Boží lásku.

V autobiografii Mirjana zcela upřímně otevírá svůj život, vše tak, jak prožívala a prožívá dodnes.

Její život po zjeveních se nestává krásný a bezstarostný, ale přímo naopak, je plný bolestí, těžkostí, přesto také radostný. Díky těmto zkušenostem je duchovně formována.

Spolu s dalšími vizionáři zažívá policejní a církevní výslechy, psychologické, psychiatrické vyšetření, léta trvající sledování komunistického režimu.

Mirjana musí opustit střední školu, své maturitní studium dokončuje ve škole pro delikventy, je vyštvaná z univerzity, ztrácí řadu původních přátel... Přichází však i radosti. Získává zaměstnání jako administrativní pracovnice v cestovní agentuře v Medžugorje, v roce 1989 se vdává za přítele Marka, narodí se jim 2 dcery, Marija a Veronika. Vydává svědectví o hrůzách války v tehdejší Jugoslávii. V tomto období si hmatá bulku na krku a zjišťuje, že je opět těhotná. Díky zdravotním problémům přichází o 3. dítě.

Mirjaně se zjevuje P. M. 18 měsíců každý den a postupně jí předává 10 tajemství. Dnes má zjevení vždy 2. den v měsíci a 18. 3., v den jejích narozenin, které bude probíhat do konce jejího života. Během zjevení je Mirjana jako v jiném světě a návrat do reálného života je pro ni vždy bolestný, plný slz a úzkostí. Jen díky Boží pomoci se jí vše daří přijímat.

Dnes žije se svou rodinou pár stovek metrů od Vrchu zjevení /Podbrda/. Vede běžný život, stará se o rodinu, setkává se s přáteli, s poutníky, předává poselství.

Pochopila, že všechny zkoušky, kterými v životě prošla, přispěly k tomu, čím je dnes. Utrpení ji zušlechťovalo jako posla Boží lásky a dalo jí lepší vzdělání než jakákoliv škola.

PS: Letos v létě se mi poštěstilo spolu s mým mužem navštívit na 1 den Medžugorje.

Byla to krátká, ale vzácná ochutnávka tohoto místa... vidět řadu modlících i naboso stoupajících lidí na Podbrdo a Křiževac v žáru poledního slunce, které, stejně jako nás, nic neodradilo.

Každý nesl „svůj kříž“ s touhou položit ho k nohám naší Matky.

/Jitka Čechová/

(Vrch zjevení – Podbrdo, srpen 2024)

Filip a Jakub apoštolové

"Pojď a viz" (Jan 46). Filip pocházel z Betsaidy. Když Kristus Pán začal veřejně působit, zavolal si nejdříve Jana a Ondřeje. Ondřej pak přivedl Šimona a druhého dne i Filipa. Ježíš mu řekl: „Pojď a mnou“. Filip poslechl, vyhledal Nathanela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš a proroci“. Nathanel nechtěl uvěřit, ale šel a přesvědčil se. Po seslání Ducha Svatého šel Filip do Frygie v malé Asii. Obrátil mnoho pohanů na víru, hlavně ve městě Hierapoli. Tam byl také za panování císaře Domiciána ukřižován a na kříži ho ještě kamenovali.

Jakub požíval věhlasu a svatý Petr a Pavel s Janem ho nazývají "sloupem církve". Farizeové a zákoníci Jakuba nenáviděli. Když zemřel římský vladař Festus, židovský velekněz chtěl Jakuba zahubit. Farizeové chtěli, aby Jakub prohlásil Ježíše za lichého mesiáše. Jakub byl obžalován a farizeové a zákoníci se mu posmívali. Jakub měl čtyři bratry Judu, Tadeáše, Josefa a Šimona, byli z rodu Kleofášova. Jakub v dospělosti zůstal v Jeruzalémě a byl prvním biskupem této obce. Svatý Jakub napsal dopis, který se Lutherovi a ostatním bludařům 16. století nelíbil, protože vyvracel tyto bludy.

Slova svatého Jakuba: „Buďte činitelé slova, a ne posluchači oklamávající sami sebe“.

Svatého Jakuba ukamenovali jeho zatvrzelí nepřátelé. Umírající apoštol se ještě modlil: „Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

/Františka Filipi/

20 zajímavostí o růženci

- **Původ:** Růženec má svůj původ ve středověku, kdy se věřící snažili nahradit recitaci 150 žalmů Písma svatého modlitbou "Zdrávas, Maria". Tento počet se pak rozdělil do tří skupin po 50 modlitbách.
- **Svatý Dominik:** Tradičně se věří, že růženec byl předán svatému Dominikovi Pannou Marií v roce 1214 jako zbraň proti herezím jeho doby.
- **Růžencová tajemství:** Modlitba růžence je rozdělena na čtyři skupiny tajemství – radostná, bolestná, slavná a světla, která byla přidána papežem Janem Pavlem II. v roce 2002.
- **15 zaslíbení Panny Marie:** Panna Maria údajně svatému Dominikovi a blahoslavenému Alanu de la Roche slíbila patnáct milostí pro ty, kteří se pravidelně modlí růženec, včetně ochrany před neštěstím a získání zvláštní milosti.
- **Papež Lev XIII.:** Tento papež byl tak oddaný růženci, že je znám jako "Papež růžence". Vydal mnoho encyklik, které povzbuzovaly věřící k modlitbě růžence.
- **Růženec jako duchovní zbraň:** Růženec byl často považován za duchovní zbraň proti zlu a hříchu. Vojáci ho nosili na bitevní pole, aby získali ochranu.
- **Bitva u Lepanta:** V roce 1571, v bitvě u Lepanta, byla modlitba růžence přisuzována vítězství křesťanských sil nad Osmanskou říší. Papež Pius V. ustanovil svátek Panny Marie Růžencové na památku tohoto vítězství.
- **Římská obnova růžence:** Papež Jan Pavel II. vydal apoštolský list *Rosarium Virginis Mariae* v roce 2002, aby povzbudil modlitbu růžence a představil tajemství světla.

- **Růžencová procesí:** V mnoha katolických zemích se konají růžencová procesí, kde se modlí růženec a nese socha Panny Marie.
- **Fátimské zjevení:** Panna Maria se zjevila třem dětem ve Fátimě v Portugalsku v roce 1917 a vyzvala je, aby se denně modlily růženec za mír ve světě.
- **Růžencová modlitba pro mír:** Během studené války papež Pius XII. povzbuzoval věřící k modlitbě růžence za mír a světovou stabilitu.
- **Růženec a umění:** Růženec je často zobrazován v náboženském umění, zejména v obrazech Panny Marie, která jej drží nebo rozdává.
- **Růženec jako meditace:** Modlitba růžence je považována za formu meditace, která pomáhá věřícím rozjímat o klíčových událostech z života Ježíše a Marie.
- **Růženec a přátelství:** František z Assisi a svatý Dominik se údajně společně modlili růženec, což symbolizovalo jejich přátelství a oddanost modlitbě.
- **Světový růžencový den:** Každý rok se 7. října slaví svátek Panny Marie Růžencové, což je také den, kdy se katolíci po celém světě modlí růženec za různé úmysly.
- **Růženec v moderní době:** V moderní době se růženec stal symbolem katolické identity, zvláště v obdobích krize, kdy věřící hledají útěchu a ochranu.
- **Růženec na prstech:** Existují růžencové prstence nebo korálky, které se nosí na prstech a umožňují věřícím diskrétně se modlit růženec kdykoliv během dne.

- **Působení růžence:** Někteří věří, že pravidelná modlitba růžence může mít fyzické a psychické přínosy, jako je snížení stresu a zvýšení pocitu klidu.
- **Růženec ve filmech:** Růženec je často zobrazen v populární kultuře, například ve filmech a televizních pořadech, jako symbol víry a naděje.
- **Ekumenický význam:** I když je růženec převážně katolickou praxí, někteří anglikáni a luteráni se také modlí růženec jako formu osobní modlitby a rozjímání.

/zpracoval Petr Chládek/

Růžencová modlitba

Růženec – slovo pochází z latinského jazyka rosarium a znamená zahrada růží. Růženec představuje opakovací modlitbu, rozšířenou mezi katolíky. Stejně se označuje také pomůcka – šňůrka s korálky a křížkem, která slouží k podpoře soustředění modlícího se, aby nemusel počítat modlitby.

V roce 2002 papež Jan Pavel II. apoštolským listem Rosarium Virginis Mariae zavedl čtvrtou (ale nepovinnou) část růžence – tajemství růžence světla, které se příliš nerozšířilo a používán je růženec se třemi tajemstvími.

Růženec světla – čtvrté tajemství

- Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu
- Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc
- Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
- Ježíš, který na hoře proměnění zjevil svou slávu
- Ježíš, který ustanovil Eucharistii

Růže, jsou zranitelné a trnité, proč?

Před několika týdny jsem opět plela a narazila jsem na starý kmen růže, který jsem plánovala vykopat, na podzim vypadala růže suchá, bez života a teď z toho pahýlu vyrůstal tenký, mladý proutek a na konci malý, drobný, křehký žlutý kvítek růže. Vždycky hodně spěchám, abych stihla vše, co mám naplánované a pokud možno ještě něco navíc. To odpoledne jsem se na chvíli zastavila a zadívala jsem se na ten droboučký kvítek a najednou mi ho přišlo líto, cítila jsem takový zvláštní pocit, skoro se mi chtělo brečet, ráda bych vzala kvítek do rukou a ochránila ho, ale proč mě musí zase ta růže zranit svými trny? Pokaždé když jdu kolem tak mě svými dlouhými, ostnatými výhony zachytne za tričko, zase je roztržené. Proč? Vždyť nebudu mít čas to zašívat. Ještě chvíli jsem růži zkoumala a čím blíže ke květu, tím byly trny jemnější, uvědomila jsem si, že člověk musí přistupovat pomalu, opatrně. Nelze pořád žít materiálně a prací, občas je potřeba se zastavit, rozhlédnout se kolem sebe, kolik je všude krásy. Růže s ostrými trny jsou ve skutečnosti takto stvořené přírodou – Bohem a mají svůj význam a krásu. Díky tomu jsem si znovu uvědomila, jak přistupovat k lidem a nesoudit je hned podle prvního projevu, někdy se pod drsným povrchem, pichlavým charakterem skrývá citlivá osoba. Možná nejlépe to vystihují následující slova:

Jak 1, 19b-20.26

Člověk má být cílý, když něčemu naslouchá, ale váhavý, než začne mluvit nebo než se rozzlobí. Když se totiž člověk rozzlobí, nedělá, co je před Bohem spravedlivé. Když si někdo myslí, že je zbožný, ale přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame sám sebe a jeho zbožnost nemá cenu.

Moje první setkání s růžencem bylo u babičky, bylo mi asi tak šest roků. V ložnici na nočním stolku ležel růženec, opatrně jsem ho vzala a dala jsem si ho na krk, světle modré průsvitné kuličky se leskly v paprscích odpoledního slunce.

„Babičko, co to je za náhrdelník a proč ho nenosíš?“ „To je růženec.“ odpověděla babička. „Ale ty kuličky jsou modré, nejsou růžové. A proč jsou ty kuličky seřazené po deseti a mezi sebou mají ještě jednu?“

“Růženec není od slova růžový, ale od slova růže. A těch deset kuliček je desátek, který se modlíme, má to svůj význam a řád. Mezi prsty držíš kuličku a modlíš se, pak další a přesně víš, kolik modliteb jsi odříkala...” vysvětluje babička.

Dnes, když se se nad tím zamyslím a vzpomenu si, jak byly některé spojovací drátky rezavé a poškozené, tak si říkám, kolikrát denně musela brát babička růženec do rukou? Kolik svých stop potu práce zanechala na růženci, kolik slzí radosti i bolesti asi ukápló a byly pohlceny jednotlivými kuličkami, kolik trápení a proseb prošlo každou kuličkou? Když potom byla babička na sklonku svého života, měla stále ten světle modrý růženec u sebe, už přesně nevím, jestli ho dostala s sebou do rakve, ale určitě si odnesla z tohoto světa svůj růžencový náhrdelník života, se kterým předstoupí jednou před Boha anebo už tam je.

Je to už hodně dávno, ale některé zážitky ve Vás zanechají stopu na celý život a ovlivní nasměrování životem, ať už v dobrém nebo zlém. Když se dnes zadívám na růženec a uspořádání kuliček, tak je to opravdu takový náhrdelník života, který skládáme den po dni, rok po roce z našich modliteb, skutků, úspěchů i pádů.

Na začátku je kříž, což může znamenat konec, ale je to i nový začátek života, zrození nového dne. Zde při modlitbě vyznáváme svou víru a bereme první kuličku a oslavujeme Boha Otce Všemohoucího.

Pak následují 3 kuličky, které bych přirovnala k prvním třem rokům života, kdy se formuje osobnost člověka.

První kulička by mohla být první rok života, zde říkáme ...Ježíš, v kterého věříme. Stejně tak dítě v prvním roce života bezmezně věří svým rodičům a blízkým, kteří o něj pečují a přijímá jejich lásku.

Druhá kulička, druhý rok života Ježíš, v kterého doufáme. Dítě také doufá, že zvládne první kroky, postaví kostky na sebe, a že mu s tím někdo pomůže, poradí nebo nasměruje.

Třetí kulička, třetí rok života Ježíš, kterého nade všechno milujeme. Dítě také miluje své rodiče, ale zároveň objevuje hranice a posouvá se dál, protože jen s láskou se dá všechno zvládnout. A tak by se dalo pokračovat po růžencovém náhrdelníku dále.

/Pavla Kostková/

Modlitba růžence – důležité je začít

Růženec asi není třeba představovat. Je to jedna z nejnámějších modliteb k Panně Marii. Středem této modlitby je život Ježíše Krista. Před několika lety jsem slyšela o růženci hezkou úvahu od jednoho otce dominikána. Nepamatuji si přesně slova, ale význam ano. S růžencem je to podobné, jako když přijdete na návštěvu k nějaké paní a jak tak s ní sedíte, všimnete si, že má po pokoji různé

dané fotografie svých dětí. Vy z těch fotografií můžete ledacos vyčíst, ale daleko více se o těch dětech dozvíte, když si ty fotografie budete prohlížet spolu s ní. Bude vám totiž o svých dětech vyprávět tak, jak to umí jen maminky. Moc se mi tato myšlenka líbila a často si na ni v souvislosti s růžencem vzpomenu. Maria byla Ježíši vždy blízko. Je učitelkou modlitby a života v Boží blízkosti. S kým jiným bychom měli rozjímat nad Ježíšovým životem než právě s ní.

Myslím, že každý z nás už slyšel o síle modlitby růžence. Ať už od někoho známého nebo ze života svatých. A je to tak. Když se člověk pravidelně modlí růženec, nezůstane to bez výsledku. Přijde mi, že ještě větší sílu má modlitba růžence ve společenství. Jednak se vzájemně povzbudíme k tomu se vůbec začít pravidelně modlit a vytrvat, jednak víme, že kde jsou shromážděni dva nebo tři v Ježíšově jménu, tam je on uprostřed. Moc ráda vzpomínám na dobu, kdy jsem v Olešnici vedla misijní klubko děvčat. Na začátku každé schůzky jsme se pomodlily za misie „desátek“. Modlily jsme se ho tak, že po otčenáši se každá z nás pomodlila jeden zdravas. „Desátek“ byl dlouhý podle toho, kolik nás bylo, takže někdy to byl dvanáctek, někdy osmnáctek nebo třeba jen devátek. Naučila jsem se u toho jednu věc – nevadí, když je to jinak, důležité je, že se společně modlíme.

Mým ideálem je, pomodlit se růženec každý den. Nejlépe ve stejném čase. Prostě si udělat takový návyk. Obdivuji každého, kdo to takto dělá. Asi jste pochopili, že ideál je ještě daleko. Nevím jak vám, ale mně se stává, že se chci pomodlit růženec a najednou mám pocit, že nemám vůbec čas. Vím, že je to jen pocit, ale i ten někdy dokáže od modlitby odradit. Podělím se s vámi o několik mých zkušeností, jak se mi daří (více či méně) vybojovat čas na tuto modlitbu. Třeba vám některý tento tip pomůže. Pokud se vám to tedy také stává, pokud ne, můžete přeskočit na další článek.

Na začátek je dobré si uvědomit, že růženec celkově zabere cca 30 minut, což vlastně není až tak moc, když si představím, kolik času trávím různými jinými činnostmi. Zjistila jsem, že pokud se růženec modlím sama, lépe se mi modlí v pohybu. Ne vždy se mi ale daří vyhradit si 30 minut na vycházku s růžencem, spíš nedaří. Učím se proto využívat k modlitbě růžence cestu do práce nebo na nákup, čas v čekání ve frontě apod. Osvědčilo se mi pomodlit se úvod do růžence ještě doma a pak během dne se modlit jednotlivé desátky. Někdy si zase řeknu, že se pomodlím aspoň desátek. Většinou se pak stane, že se pomodlím i ty další. A jedno období, když jsem byla v Praze, jsem hodně jezdila MHD a někdy i pozdě večer. Stávalo se mi, že už se mi ani nechtěl vytažovat růženec nebo počítat. V té chvíli se mi hodila zkušenost z misijního klubka. Prostě jsem se pomodlila otčenáš, pak bez počítání několik zdrávasů a když mi přišlo, že už je jich dost, tak „Sláva Otci“ a zase znovu. Nebylo to sice ideální, ale myslím, že je lepší se modlit „nedokonale“, než se nemodlit vůbec.

Když jsem kývla na to, že napíšu článek o růženci, myslela jsem si, že to bude jednoduché. Pak jsem ale zjistila, že to tak jednoduché není. Důvod je takový, že zkušenosti jsou prostě nepřenositelné. Můžu vám tady dál popisovat, co jsem v modlitbě růžence prožila, ale nikomu z vás by to osobní zážitek s touto modlitbou nepřineslo. K tomu je potřeba zkusit to. Začít se modlit růženec. Co takhle říjnová růžencová výzva? Nejlépe celá rodina, ale i jednotlivě. Může to být třeba jen jeden desátek denně. To je zhruba 5-7 minut. To není moc. Celý svět se pravděpodobně za ten měsíc nepromění, ale s největší pravděpodobností se začne měnit vaše srdce. Zkusme to!

/Antonína Markéta Bílková/

Antonína Markéta Bílková (*1990, Olešnice)

Pocházím z Olešnice na Moravě. Po základní škole jsem studovala na Biskupském gymnáziu v Letovicích a po maturitě na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně obor speciální pedagogika. V maturitním ročníku jsem ještě s několika mladými lidmi z farnosti začala jezdit každou druhou sobotu v měsíci na Vranov u Brna, kde se konala duchovní obnova pro mladé lidi. Tam jsem také poznala naše sestry. Po dokončení bakalářského studia jsem ještě nějaký čas pracovala v Brně u dětí s kombinovaným postižením a také na základní škole jako asistentka pedagoga a v srpnu 2016 jsem vstoupila do noviciátu Školských sester sv. Františka. Po dvou letech jsem složila první sliby. Tři roky jsem pak žila v komunitě v Liberci, kde jsem pracovala jako pastorační asistentka. Poté následovaly dva roky v Praze, kde jsem pracovala jako vychovatelka na našem Křesťanském domově mládeže a také jako asistentka v Dívčí katolické střední škole. Pak jsem byla jeden rok v Brně, kde jsem opět pracovala na základní škole. Na začátku srpna tohoto roku jsem složila doživotní sliby a přestěhovala se do komunity na Hoješíně u Seče.

Akce: www.sestryhojesin.cz

Růžencová modlitba

Modlitba růžence mě doprovází už 12 let a je to takový trochu lék... na bolavou duši, na lidské problémy i nemoci světa a občas je to i dobrý a účinný prostředek na spaní – alespoň tedy pro mě – když se mi někdy stane, že nemůžu usnout (což se mi ovšem od té doby, co

mám děti a přes den dostatek práce, nestává nikterak často), začnu se modlit růženec a většinou za chvíli spím, a když se zase probudím, tak si nepamatuji, kde jsem skončila, tak začnu znovu a vlastně je to takhle pořád dokola. Ale občas mám pocit, že by si Pán Bůh s Pannou Marií mohli myslet, že si z nich tak trochu dělám legraci, proto se ráda a často růženec modlím i v bdělém stavu.

Zvykla jsem si počítat desátky na prstech, takže k této modlitbě hojně využívám různé časové prostoje, když čekám u doktora nebo kdekoli jinde, kde vím, že tato čekací doba může být okolo 20 minut. Myslím, že takto ten čas využiji lépe, než kdybych třeba koukala do mobilu...vždycky už se na tyhle „prostoje“ těším, o to horší pak je, když si nějaký přísedící a taktéž čekající chce povídat...ale zase na druhou stranu si vždycky říkám, že když už mi ho Pán poslal do cesty, tak že se asi máme od sebe něco dozvědět, něco, co nás třeba i v životě posune dál.

Když otec Marek z naší farnosti odcházel, dostali jsme od něj růženec se slovy: „*Víte, co s tím máte dělat?*“... Myslím si, že vím, a snažím se, a asi bychom se měli snažit všichni, je to totiž v rukou nás křesťanů velice mocná zbraň!

Mimochodem už v jubilejní Žárovce č. 50 jsem o růženci psala malé zamyšlení, které jsem našla na internetu a moc se mi líbilo. Říká se, že opakování je matkou moudrosti, proto se snad nebudete zlobit, když toto zamyšlení i s hádankou připomenu i v této naší opět jubilejní, 60. Žárovce.

Láskyplná zbraň

Vím o zbrani, která je účinná proti každému zlu. Má celkem téměř 60 nábojů, pálí se v pěti dávkách po deseti a nikdy neselže. S ní se vždy trefíte do černého. Ano, je sice ze dřeva a provázku, ale i ve 21. století funguje bezvadně. Ačkoli není těžká, máme problém ji vzít do ruky a používat, ale vždy to má smysl a účinek! Dává nám také motivaci neseďt jen se založenými rukama. Zásahy po jejich střelách sice nejsou našimi smysly tak snadno vnímatelné, ale vždy voní skutečnou Nadějí, Pravdou a Láskou. Zmáčkněme spoušť!

... a pokud by ještě někdo potřeboval nápovědu, o jakou láskyplnou zbraň se jedná:

V rukou ctihodného otce dlívá,
název květu v sobě skrývá.
Kdo se ho pravidelně modlívá,
na toho se Maria usmívá.
A když nechceš z korálek proužek
můžeš mít na prstě kroužek.
(cenežůR)

/Marie Havířová/

Modlitba růžence

Modlitba je rozhovor s Bohem. Modlitba růžence obsahuje sice opakující se volání a prosbu po přímělvě Panny Marie, ale je to zároveň i poděkování této „Bohorodičce“. Obsahuje rozjímání o jejím životě, který je spojen s celým Kristovým životem. To je základ „růžence“ a má počátek už v modlitbě žalmů. Jedná se o vniknutí do jejich tajemství. Dříve bylo těchto žalmů sice mnoho, ale postupem času byl jejich počet upraven – na celkových patnáct. Není tedy žádný problém si je zapamatovat a naučit se je.

Rozlišujeme: 1) Radostný růženec

2) Bolestný růženec

3) Slavný růženec

(Navíc se ještě modlíme – „růženec Světla“).

Každý křesťan by měl znát a modlit se Svatý růženec, stejně tak, jako „Desatero Božích přikázání“. Kéž se náš národ vzpamatuje a tyto zásady začne nejen pravidelně používat, ale bude se konečně už podle nich řídit! Proto se musíme i za toto více modlit.

/M. Z./

Kdo by se tam modlil?

Stařenka přenechala synovi celý statek a nic si nevymínila. A teď pro ni syn neměl jeden vlídný pohled tím méně slovo. Každý kousek jídla jí vyčetl a skoupě odměřoval.

Vdaná hodná dcera ji s pláčem prosila, aby šla bydlet k ní, že ji tam budou všichni na rukou nosit.

Sám pan farář jí domlouval, aby od ničeného syna odešla, ale ona jen zavrtěla hlavou: „*Pane faráři, od rána do večera v tom domě všichni jen nadávají a klejí. Kdybych i já odešla, kdo by se tam modlil?*“

/M. Z./

Růženec

V roce 2021 mi Otec Marek donesl rozpis svatého růžence na celý rok. Na seznamu nás tehdy bylo asi 20 farníků, za tři roky jich několik ubylo (úmrtí).

Tyto modlitby máme poctivě rozdělené mezi sebou. Někdy se přede mší svatou modlím růženec, ale ne celý, ženy se už modlíávají první nebo druhý desátek.

Od mala mě vždy dojímal Bolestný růženec, často jsme se ho s rodiči modlili.

Než Otec Marek odešel z Jimramova do Žďáru nad Sázavou daroval mně modrý a manželovi hnědý růženec. "Na doma" mám dřevěný růženec z klokočí. Dcera mi koupila na pouti pouzdro na růženec, tak ten modrý nosím do kostela.

Když jsem před sedmi roky ležela v Brně v nemocnici nestihla jsem si vzít růženec, tak se modlím pomocí rukou. Chodívaly tam za mnou jeptišky a paní katechetka, vždy jsme se pomodlily jeden desátek a ony odcházely za jinými věřícím, co byli v nemocnici. Paní katechetka mě obdarovala mariánskými medailkami.

Panna Maria pomocnice křesťanů je vždy s námi a dává na nás pozor, při každé naší činnosti. Každé duchovní spojení je pro nás přínosem, važme si tohoto daru.

/Františka Filipi/

Citát:

Krása bez dobrého srdce je jako dům bez dveří, loď bez větru nebo pramen bez vody.

(italské přísloví)

Když v nás roste láska, roste i krása, protože láska je krásou duše.

Sv. Augustin

Pompejská novéna

Je to růžencová modlitba, kterou se modlíme k Panně Marii pod dobu 54 dní s příslibem Matky Boží: "Každý, kdo se bude po dobu 54 dní modlit růženec za konkrétní milost, tak ji obdrží."

Proč novéna, když netrvá 9 dní, a proč Pompejská?

Skládá se totiž ze dvou částí – první je prosebná, druhá děkovná. Každá trvá 27 dní a je složena vždy z trojice novén, tedy devítidenní. Modlíme se tedy jakoby 3 novény za sebou s prosebným úmyslem a další tři s děkovným. Vznikla v Pompejích, ale ne v těch antických, které známe z vykopávek, ale v novodobých, v roce 1884. Tehdy těžce nemocné italské dívce Fortunatině Agrelli zjevila Panna Maria, aby se po dobu 54 dní celý růženec, tj. 15 tajemství (pozn. tajemství růžence Světla byla zavedena až po více než 100 letech), po skončení této doby se zázračně uzdravila. O 6 let později byla papežem potvrzena pravost tohoto zázračného uzdravení. Pompejská novéna je spojena ještě s jedním jménem, blahoslaveným Bartolem Longem, který byl horlivým šířitelem růžence a mariánské úcty v oblasti Pompejí. V r.

1872 se tam rozhodl začít stavět baziliku Panny Marie Růžencové. Podařilo se ji dostavět na začátku 20. stol. V r. 1875 byl v ní umístěn zázračný obraz Panny Marie Pompejské. Dnes se jedná o poutní místo, v r. 1901 prohlášena papežem za baziliku minor (u nás tento titul nese např. bazilika na Velehradě, poutní kostel na Svaté Hoře u Příbrami, nebo nám blízký zámecký kostel ve Žďáře nad Sázavou).

Nověnu Panny Marie z Pompejí se modlíme po celou dobu jejího trvání s jediným úmyslem. Nejvhodnější je přesně formulovat jednu konkrétní prosbu, nikoliv vyjmenovat seznam úmyslů.

Jak se modlit Pompejskou nověnu?

- Nejprve začneme znamením kříže.
- Poté uvedeme úmysl a řekneme: „Tento růženec se modlím na tvoji počest, Královno posvátného růžence.“
- Nyní se pomodlíme počáteční modlitby růžence (Věřím v Boha, Otče náš, 3 x Zdravas, Sláva Otcí) – odříkáme je jen jednou, na začátku novény daného dne.
- Potom se modlíme patnáct tajemství růžence. (Není nutné modlit se je všechny najednou, lze si je například rozdělit tak, že ráno se pomodlíme radostná tajemství, v poledne bolestná a večer slavná.)
- Na zakončení každé části růžence se modlíme krátkou modlitbu (prosebnou nebo děkovnou), které jsou uvedeny níže.
- Na úplném konci se ještě pomodlíme „Pod ochranu tvou“, a třikrát s důvěrou a vírou vyslovíme: „Královno posvátného růžence, oroduj za nás!“

Modlitba na závěr prosebné části, kterou se modlíme prvních 27 dnů novény:

Vzpomeň si, milosrdná Panno Maria, Královno posvátného růžence z Pompejí, že nikdy jsme neslyšeli, že by byl opuštěn někdo z těch, kteří tě uctívají a skrze růženec tě prosí o pomoc. Matko věčného slova, nepohrdej mými slovy, ale milostivě mě vyslechni a vyslyš mou růžencovou modlitbu pro zalíbení, jaké nacházíš ve svém chrámu v Pompejích. Amen.

Modlitba na závěr děkovné části, kterou se modlíme druhých 27 dnů novény:

Co ti mohu dát, Královno plná lásky? Svěřuji ti celý svůj život. Dokud mi síly stačí, budu šířit tvoji chválu, Panno posvátného růžence z Pompejí, protože jsem prosil o tvou pomoc a obdržel jsem Boží milost. Všude budu svědčit o milosrdenství, kterého se mi od tebe dostalo. Podle svých sil budu šířit růžencovou pobožnost a všem vyprávět o tvé dobrotě, kterou mi projevuješ, aby k tobě přišli i nehodní hříšníci,

tak jako já. Kdyby celý svět věděl, jak dobrá jsi a jaké slitování máš s trpícími, všechna stvoření by se utíkala k tobě. Amen.

Osobní zkušenost

S modlitbou růžence zkušenost mám, ale o této růžencové pobožnosti vím teprve asi 2 roky. A nijak jsem se do ní nehrnul, moc jsem o ní nevěděl a připadalo mi to jako takový “modlitební challenge”, 54denní výzva, nebo tak něco. To nedám – byla moje myšlenka, která mě odrazovala – to se nedá zvládnout. Moje žena nad tím tolik nehlobala a prostě začala. A kupodivu se to zvládnout dalo. Povzbuzen touto její zkušeností jsem se toto léto pokusil o modlitbu Pompejské novény. Nebylo to bez potíží, ale vnímal jsem, že to, co mi přišlo lidsky nad mé síly a možnosti, je nějakým (nadpřirozeným) způsobem doplněno tak, abych to zvládl. Jinými slovy, Panna Maria mi v tom pomohla. Dost jsem taky využil soudobých prostředků, protože modlit se růžencem individuálně a potichu je při mé roztěkanosti záležitost na víc jak hodinu. Proto využívám podporu mobilní aplikace, kde jsou jednotlivé modlitby růžence nahrány. Navíc mám volné ruce, i to se občas hodí, např. při řízení. Prožil jsem poněkud netradiční prázdniny s úmyslem za záchranu rozpadajícího se manželství mých přátel, popř. alespoň záchranu jejich duší (prostor pro Boží Prozřetelnost). O tom, zda a jak byla modlitba vyslyšena, vám zatím svědectví podat nemůžu. Ale možná to budou v budoucnu oni sami. Jestli to bude letos, za deset let nebo na konci života, nevím, ale jsem přesvědčen, že tato modlitba nezůstane v jejich životech bez odezvy.

/Jenda Májek/

Zdroje: články: [Pompejská novéna - Římskokatolické farnosti Radešinská Svratka, Olešná na Moravě \(pallotini-pastorace.cz\)](#)
[Pompejská novéna - Wikipedie \(wikipedia.org\)](#)

[Bazilika Panny Marie Růžencové \(Pompei\) - Wikipedie \(wikipedia.org\)](#)

obrázky:

[Milostný obraz Panny Marie Růžencové z Pompeji | Matice cyrilometodějská s. r. o. \(eshop-rychle.cz\)](#)

Matka Panna Maria

Máma je pro každého jednou z nejdůležitějších osob v životě. Proto není divu, že spousta slavných i neslavných lidí se nedokáže pustit její sukně. Kdo by nemiloval vlastní matku, která se starala od plínek, spoluprožívala s vámi první lásky a byla vždy po boku, když se vyskytl problém-průšvih. Lepšího spojence by si nikdo v životě nemohl přát. Ale jak už to bývá, někdy jsou pouta mezi dítětem a matkou tak silná, že je nezlomí ani dospělost a ani životní partner. Panna Maria byla také matkou svého jediného syna, ale je i Matkou naší. Provází nás také celým životem jako naše vlastní matka. Panna Maria zažila krutá muka, když se musela dívat, jak její jediný syn trpí na kříži. Proto si každý vážme nejen matky, ale i otce. Jsou to přece vaši rodiče a vždycky to s vámi mysleli dobře. I když se vám to nebude někdy líbit, jsou to přece otec a matka.

Užijte si mariánský svátek v blízkosti svých dětí a vzpomeňte na matky, které už zde s námi nejsou.

/Františka Filipi/

Citát:

Matčina láska k dítěti se nepodobá ničemu jinému na světě, nezná zákon, ani slitování, pronásleduje a drtí všechno, co jí stojí v cestě.

(Aghata Christie)

Čas naší Žárovky

Kdo by to byl řekl, že už tu máme 60. vydání Žárovky.

Čas letí jako bláznivý, já nechytím ho, ani vy (to se zpívá v jedné písničce).

V roce 2005 vzniklo nulté číslo Žárovky. Poděkovat za něj můžeme p. Jakobovi Holíkovi, který u nás v Jimramově v té době působil. Náš časopis je občasník, aktuálně vychází 4krát do roka.

Za ta léta už se našlo dost přispěvatelů, pisatelů různých příběhů, ať už z cest, nebo ze života. A neuškodilo by, kdyby jich bylo ještě více.

Za těch 19 let, co Žárovka vychází, už toho s námi prožila celkem dost, a zaznamenali jsme, s ní i v ní, spousty změn.

V roce 2006 bylo vydáno 5 výtisků Žárovky, ale postupně se pro větší zájem o časopis počet výtisků zvyšoval. Aktuálně je tištěno 120 výtisků každého čtvrt roku, a navíc, zájemci, na které se v tištěné podobně nedostane, ji mohou najít i na internetových stránkách farnosti Jimramov.

A tak děkujeme naší Žárovce a přejeme jí, aby nám ještě dlouhé roky svítila na naše pozemské putování a nebeské věci.

Děkujeme také všem přispěvatelům za spolupráci a farní radě za to, že umožňují vydávání tohoto čtvrtletníku.

Do dalších let přejeme Žárovce, aby byla stejně tak oblíbená jako dosud, a budeme se těšit na minimálně 60 dalších čísel.

/Františka Filipi/

Moudra a vtípky od Václava Zítky

O nově vykvetlou, neosahanou růži se již mnohý zahradník „popíchal“,

o starý, mnoha prsty osahaný „růženec“ se ještě nikdo nikdy nepopíchal.

Modlitba je mnohdy plodná a účinná právě tím, že na ni Bůh dlouho neodpovídá.

Bible, je dopis, který poslal Bůh nám lidem. Modlitba je dopis, který, zasíláme my jemu.

Modlitba se rodí zpravidla, když poslední naděje umírá.

Modlitba je tou největší příležitostí pro lidi, a přesto zaujímá v jejich činnosti ten nejmenší prostor.

Modlitba je nejkrásnější povinností věřících křesťanů, a přesto je právě ona tím nejtěžším problémem.

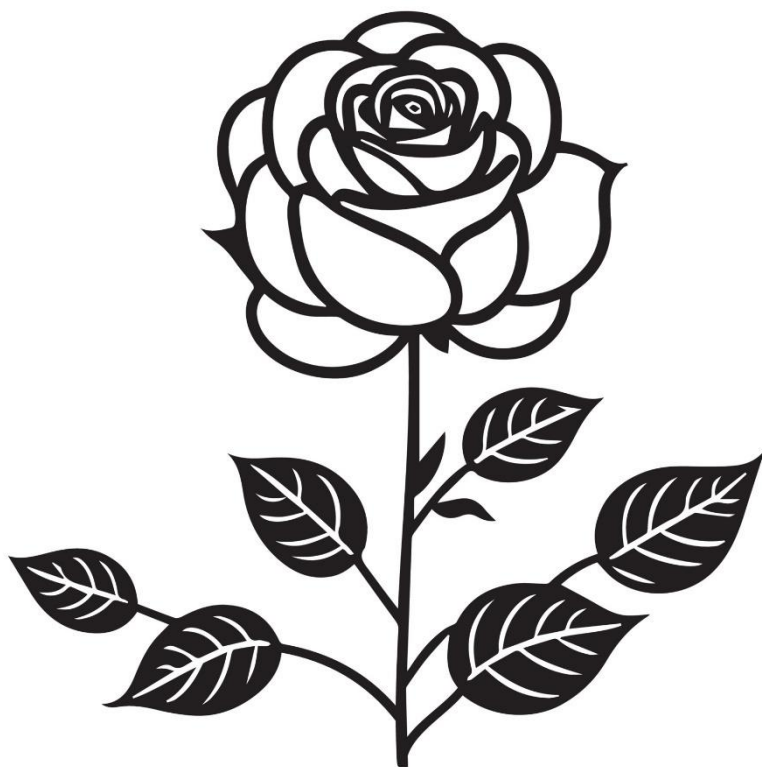
Modlitba otevírá všem lidem zeširoka dveře k Bohu, a přesto jen málokterí jsou ochotni těmito dveřmi projít. Modlitba je nejsnadnější způsob, jak přesáhnout sama sebe, a přesto lidé raději sahají k jiným praktikám.

Věříme, že modlitba působí nejvíce, ale bohužel, žijeme tak, jako by nám nejvíce dávala naše práce.

*Bůh moc dobře ví, co potřebujeme ještě dříve, než ho o to prosíme,
ale chce nám to dát, až tehdy, kdy ho o to sami poprosíme.*

*Kdyby nebe vyslyšelo všechny dětské modlitby, nezůstal by naživu ani
jeden učitel 😊*

/koprodukcce Václav a Marie Zítkovi/

Nadcházející akce

Na co se můžete těšit?

29. 9. ve 13 hod. poutní mše sv. u kapličky sv. Václava v Sedlištích

6. října na pravidelné mši sv. v neděli v Jimramově poděkujeme za letošní úrodu

Vítání svatého Martina

10. 11. 2024

Průvod
 Svatého Martina
 vychází ve 12.30
 od Hostince Pod Drnem
 (Hoješín - Dolní Ves)

13.45 Šermířské klání

Po celé odpoledne:

středověká hudba, řemeslný jarmark,
 dětské dílničky, jízda v kočáře...

Občerstvení:

svatomartinská husa, bramborový knedlík, zeli
 pivo, limo, medovina, Martinské rohlíčky...

Vstupné dobrovolné

Kontakt: 728 419 871

Výstava betlémi

v klášteře sester v Hojšíně u Seč

8.12.2024 - 6.1.2025

Otevřeno sobota, neděle 13:30-17:00

po domluvě kdykoliv

čtvrtek 26.12.
zavřeno

neděle 8. prosince

13.30 Zpívání dětí ze ZŠ Seč

pátek 13. prosince

18.00 Dětský program s přespáním

sobota 14. prosince

8.45 Roráty a dopolední program pro děti

sobota 28. prosince

16.15 Živý betlém v parku kláštera

Vstupné dobrovolné
přezůvky s sebou

Po dobu výstavy jsou připraveny dílničky pro děti

TĚŠÍME SE NA VÁS!

Hlaste se u s. Gratie
733 755 824

sestryhojesin.cz, facebook.com/hojesin

Pro vnitřní potřebu „občasně“ vydávají římskokatolické farnosti Jimramovska (Dalečín, Jimramov, Sulkovec).

Adresa vydavatele: náměstí Jana Karafiáta 24, Jimramov, 592 42.

Kontakt na redakci: www.farnostijimramovska.cz

Termín uzávěrky příští Žárovky číslo 61 je 2. 12. 2024

téma: Jubilejní rok křesťanství 2025

Redakční rada: o. Mariusz,

Marie Havířová, Jana Novotná, Petra Stloukalová, Jitka Čechová,
Petr Chládek, Maximilián Pavel

Přispěvatelé

o. Mariusz, Pavel Šikula, Jana Novotná, Pavla Kostková, Marie Havířová, Marie Zítková, Václav Zítka, Jitka Čechová, Františka Filipi, Petra Stloukalová, Marie Štouračová, Adéla Chládková, Petr Chládek, Jenda Májek, Antonína Markéta Bílková, Julie Havlíčková, Josef Bárta ml.

Design: Maximilián Pavel

(Zdroje: stock.adobe.com, istockphoto.com, cs.wikipedia.org/wiki/Ichthys_americanefatima.org/blog/victory-through-the-rosary - A.F.Borchert, wherepeteris.com)